

ИДЕНТИТЕТ ЈЕ ОСНОВА ОДБРАНЕ НАРОДНИХ ИНТЕРЕСА

Било је замерки на мој текст који је објављен у прошлом броју Искре: таквом поставком ствари могла се амнестирати политика Владе Србије. Тобоже, и они воде политику вазалног прилагођавања Западу!

Наравно да ми то није била намера, нити сам се у тексту бавио политичком анализом. Па ипак, захвалан сам на тој примедби, јер сад морам да разјасним која је разлика између вазалне и колонијалне политике. (А то је од кључног значаја за осмишљавање стратегије деловања и активне борбе за народне интересе!) Вазална политика је покушај остваривања народне самоуправе у ситуацији кад потпуна самосталност и сувереност није могућа. Као таква, она јесте покушај заштите најважнијих народних интереса.

Колонијална политика се води у интересу империје. Они који су на власти немају других амбиција него да се додворе страним завојевачима, те себе не доживљавају као народне представнике, већ колонијалне управитеље који чак гаје презир према „обичном народу“. „Пучина је стога једна грдна“ – омиљени је цитат из Горског вијенца „наше“ (компрадорске) елите. При томе заборављају да је Његош те речи ставио у уста потурици. Или можда не заборављају...

Ко имало прати прилике у Србији, јасно му је да садашња власт води отворену колонијалну политику. Ни претходне власти нису биле много боље, али сад је то све огољеније и све бруталније.

Шта је тачка разликовања ове две политике? Идентитет!

Идентитет је основа за лојалност! Он човеку даје јасну представу ко је, шта је и одакле је. (Кад то зна, онда је лако одредити – куда ићи, што је основно питање смисла. Зато су смисао и идентитет неодвојиви. У човеку се развија чувство за добро, истинито и праведно. Тада зна шта је смислено чинити.)

Човек који има идентитет у животу се

усмерава по свом унутрашњем настројењу, које потиче од духовне вертикале. Духовна вертикала је наша веза са Богом и остварује се кроз причешће. Она попут магнета привлачи у једну целину наше мисли, вољу и осећања, али и наше односе према породици, прецима, завичају, пријатељима и целокупном народу у свом његовом историјском трајању. Она човека чини интегралним бићем, саборном личношћу.

Човек без вертикале ако и исповеда да верује у Бога – „силе побожности се одрекао“. Па ипак, не значи да на место Божје у свом бићу није поставио неког или нешто друго! Најчешће је то мамон!

Мамон није једноставно ђаво, како се обично мисли, то је арамејски израз за скуп свих овоземаљских страсти и сласти. Оно што бисмо ми данас назвали материјализмом. Онај који је материјализам ставио на место олтара Божијег у свом бићу, као апсолутну вредност у животу, тешко може да има духовну вертикалу. Па ипак, то не значи да нема религиозно осећање (човек је по природи homo religiosus). Религиозно идолопоклоничко осећање човек може имати према новцу, друштвеном статусу, почастима и наравно власти. Једном речју, према свему ономе што се у Библији и у нашој народној традицији назива царством земаљским. То осећање, баш као што је случај са сваким религиозним осећањем, има снагу да преображава човека, да мења његово животно настројење, његове циљеве, поглед на свет, па коначно и његову свест.

„Чудна се ствар дешава са нашим људима који оду на међународну арену, забораве ко су, шта су, одакле су, и чије интересе треба да заступају“, рече недавно једна опозициона политичарка. Међутим, нема ту ничег чудног. Срби мамонисти (материјалисти) неће ни размишљати како да воде политику заштите националних интереса, већ ће им основна и једина мисао бити како да их велики свет призна као добре и сарадљиве. „Ми смо слаби, без капацитета и ресурса, а они су тако јаки“, постала је догма и основно начело „колонијалних управитеља“ Србије.

Идентитет је...

Проблем није само у овом режиму, већ у читавој такозваној политичкој елити. Сви су они изабрали религију мамона и морал чије је основно начело остваривање материјалних интереса. Из таквог легла само се бескичмењаци могу родити. Такви издају сматрају прихватањем стварности. Једини напредак наших политичара у последњих петнаест година јесте што су поставили савитљивији. Што су захтеви такозване међународне заједнице тежи, то је њихова кичма еластичнија и гимнастика са јавним мњењем боља.

Докле год се не јаве они који би хтели да воде идентитетску политику, заветну политику, промене неће бити. Оваква политика, којој је идеал Царство небеско, често је омаловажавана као нереална и неостварива. Међутим, са позиције народног интереса и опстанка државе, оваква политика се показује као једино могућа. То не значи да наши ресурси нису мали, а да империја није јака, али баш зато морамо знати ко смо, шта смо и шта бранимо. Кључ опстанка јесте политика идентитета и политичари са кичмом.

Поставља се питање: да ли као народ имамо макар неко мало упориште за такву политику? Гледајући шта нам се дешава са најважнијом установом, Црквом, рекло би се – тешко.

Цркву је захватило смутно време, војска је растурена, просвета понижена, институције од националног значаја, ако нису затворене (попут Народног музеја), онда су паралисане (лошом кадровском политиком) или финансијски уништаване, попут Матице српске и њених часописа и пројеката. Дакле, наше друштво подсећа на пустињу. Али у пустињи може да настане оаза. Потребно је пронаћи извор воде живе. Та вода жива јесте идеја неугасиве борбе против зла. Јесте, „овај свет у злу лежи“, али не значи да смемо дозволити да се претвори у пакао, или да скрштених руку равнодушно посматрамо тај процес.

Србија

Ненад Адамовић

ИЗ САДРЖАЈА

Држава даје за НВО колико и науку.	3
Ланац бољки наше просвете.	5
Сервер: Доста је било неутралности.	9
Парадигма Рамбује.	11
Бомба западнизације.	13
Окупација Србије.	21
ММФ плачкање света.	23
Ђорсокак политиканства.	25
Зашто САД плаши свет Русијом?.....	27

‘Два аршина’ у рехабилитацији Михаиловића и Недића

– Захтев за рехабилитацију је поднет 2008. Виши суд га је одбацио као неуредан... – каже адвокат Зоран Живановић...

МИЛАН Недић је иза себе оставио зграду на Славији, на месту где је изграђена Народна банка Србије. Такође је остала кућа у земунском парку, где се данас налази вртић. Ако не буде рехабилитован, породица неће имати право на повраћај ових некретнина. Живановић је уложио жалбу, па је Апелациони суд вратио предмет на поновно одлучивање. Виши суд га је наново одбацио као неуредан...

Како ништа од свега тога није било потребно судском већу да рехабилитује генерала Михаиловића, утисак је да оваквим захтевима судија "купује време". – Поново смо уложили жалбу и чекамо одлуку Апелационог суда. – додаје Живановић.

Праунук Недићевог рођеног брата Бошка, Александар Недић, објашњава да су оба брата ратног премијера већ рехабилитована – генерал Милутин Недић пре две године, а Бошко, инвалид из Првог светског рата, још 1957, када је Тито лично дозволио да буде сахрањен у Југославији.

С обзиром да Милан Недић никада није правоснажно осуђен, већ је само указом из 1949. проглашен за домаћег издајника, и с обзиром да је, после самоубиства под сумњивим околностима, његово тело сакривено, породица је још 2007. тражила да јој буду враћени посмртни остаци. Безуспешно. – Желимо да се бар одржи суђење и да јавност чује истину и стекне праву слику о њему – објашњава Александар Недић.

А у ту праву слику, по њему, спадају следеће чињенице: да Недић није основао Бањички логор и да је тај логор био подељен на два дела, где су над првим, у ком су били џепариши, лопови и проститутке, надлежност имали Недићева влада и специјална полиција, а над другим, где су били политички затвореници, комунисти, припадници ЈВуО и Јевреји – Немци;

да није одговоран за логор на Старом сајмишту, који је био у оквиру НДХ; да је "јеврејско питање" решавао Гестапо и СС, а не Недићева влада;

да из Србије ниједан грађанин није био регрутован за Источни фронт; да је спасао 350.000 избеглица из НДХ и 250.000 Словенаца;

да је спасавао скојевце из бањичког логора, међу којима и Пуришу Ђорђевића и пребацивао их у центар за преваспитавање српске омладине у Смедеревској Паланци;

да је спасао Дражине официре и подофицире, а официрима Јеврејима из војних логора давао српска документа. (Новости, 11.6.2015)

ДРЖАВА ЗА НВО ГОДИШЊЕ ИЗДВАЈА КОЛИКО И ЗА НАУКУ

Највише новца из буџета добили су Фонд за хуманитарно право Наташе Кандић и Центар за културну деконтаминацију Борке Павићевић

У последњих десет година из буџета Републике Србије издвојене су десетине милијарди динара за финансирање невладиних организација, а 2014. године је за невладине организације издвојено скоро исто колико и за развој науке и технологије у Србији. Највећи део средстава опредељених за НВО одлази на организације која се баве спортом, младима и хуманитарним активностима, али се највише пажње у јавним расправама посвећује организацијама које имају снажну подршку из водећих западних земаља.

Са њима се срећу светски лидери који долазе у Београд – од Клинтонове до хашког тужиоца Брамерца – а и премијер Вучић гледа да изглади односе са њима чим западни амбасадори у Београду истакну да су забринути због односа власти према невладином сектору. Те невладине организације су често биле прозиване због страних донација, али није јасно да ли ће та осуда у јавности бити мања ако се зна да су протеклих година знатна средства почеле да добијају из буџета Србије. Међу буџетским корисницима, према подацима Министарства финансија, јесу: Београдски фонд за политичку изузетност, Фонд за хуманитарно право, Грађанске иницијативе, Центар за културну деконтаминацију, Аутономни женски центар, Београдски центар за људска права и Геј стрејт алијанса.

Ипак, ниједан динар из буџета у току протекле деценије није легао на рачуне неколико невладиних организација. То су Хелсиншки одбор за људска права и организације Жене у црном и Комитет правника за људска права. Да ли ова чињеница говори да власт која учествује у расподели државног новца заиста не узима у обзир идеолошка или политичка опредељења заинтересованих НВО, већ новац дели искључиво онима који представе добре пројекте?

Или се ради о другој ствари – о утицају који невладин сектор има и на данашњу власт. Наиме, ако су у време Милошевића страни донатори финансијски помагали и политичке странке и НВО како би се оборио тадашњи режим, после 5. октобра је настављена и политичка и финансијска коегзистенција нових власти и невладиних организација.

Међутим, ако се веровало да ће долазком напредњака, који бар званично нису имали никакав додир са невладиним сектором, веза између власти и НВО бити прекинута, показало

се да НВО нису изгубиле ништа од политичког утицаја нити од финансијске користи. Наиме, 2012. године је из буџета издвојено 7,7 милијарди динара за цивилно друштво, а већ следеће, 2013. године, додељено им је готово двоструко више – 14,38 милијарди динара. Илустративно је да *Србија из буџета издваја готово исту суму новца за невладин сектор и за развој науке и технологије*. Наиме, 2013. године буџет за науку је износио 15 милијарди динара.

Да политички утицај НВО на власт заиста није мали, говори и чињеница да се средином маја, непосредно пре званичне посете Америци, премијер Александар Вучић састао са представницима Куће људских права, која окупла активисте Грађанских иницијатива, Београдског центра за људска права, Комитета правника за људска права, Хелсиншког одбора за људска права и Центра за практичну политику. Такође, премијер је током ове године више пута наглашавао да би волео да у влади види и људе који имају другачије мишљење, попут Соње Лихт. Такође је почео да одржава редовне састанке и са омбудсманом Сашом Јанковићем, са којим се срео већ два пута.

Многи се, међутим, и даље питају да ли је премијер одлучио да окрене нови лист у свом односу према цивилном сектору или је само покушавао да измами што шири осмех америчких домаћина.

Колико је цивилни активизам привлачан, говори и скандал који је избио прошле јесени када је, од 122 НВО које су прошле на конкурс Министарства рада, запошљавања и социјалне политике, чак 44 основано неколико месеци раније, а 61 је имала идентичан опис делатности. Након овог искуства, у јавности је остао горак укус када је реч о праведној расподели државног новца.

Мантра представника невладиног сектора по правилу гласи да новац, било да долази од државе било од страних донатора, не добијају тек новца ради, већ за активности које спроводе. Разуме се да су те активности углавном усмерене на добробит заједнице, заштиту људских права или права мањина, а никако на екстрапрофит невладиног сектора. Јер, сви они истичу да новац добијају тек када напишу пројекат, доставе обимну документацију и прођу званичне конкурсе, без обзира на то да ли је реч о државним или међународним донаторима. Само на тај начин, тврде представници цивилног сектора, могуће је добити донацију, како из буџета тако и од странаца.

Такође, само девет одсто удружења грађана финансира се из међународних извора, а један део и од средстава локалне самоуправе.

Држава за НВО...

Неке од ових организација не покушавају да се изборе за новац који се из буџета издваја за цивилно друштво. Можда су им стотине хиљада динара које држава дели недовољне за остварење пројекта, или, како кажу неки од њих – **актуелна власт није довољно заинтересована за њихове активности.**

Рецимо, Изабела Кисић из Хелсиншког одбора за људска права, чији је оснивач Соња Бисерко, каже да ова невладина организација није добила ни динар од државе. Заиста, „Политика” се уверила да Управа за трезор Министарства финансија није забележила ниједну уплату од стране буџетских корисника на рачун ове организације. **Хелсиншки одбор за људска права, како наглашава Изабела Кисић, финансирају искључиво страни донатори – пре свега немачка и норвешка амбасада и ОЕБС.**

– На нашем сајту пише ко је финансијски подржао реализацију наших пројекта јер је то јавни податак. Износ обично не стављамо, али **плаћамо порез држави, тако да пореска управа тачно зна колико смо новца добили од страних донатора** – указује Изабела Кисић.

За разлику од Хелсиншког одбора за људска права, **Фонду за хуманитарно право Наташе Кандић је 2006. године са рачуна различитих буџетских корисника уплаћено 10 милиона динара.**

Годину дана касније, исту суму из буџета добио је Центар за културну деконтаминацију, чија је директорка Борка Павићевић. Овој установи, која се бави организацијом позоришних представа, трибина, изложби и концерата, 2005. године из буџета града Београда исплаћено је 4,3 милиона динара за набавку телескопских машина. Иначе, према подацима Агенције за привредне регистре, Центар за културну деконтаминацију је у периоду од 2010. до 2013. године знатно профитирао. Пре две године приход ове организације био је 16 милиона динара, годину дана раније 17 милиона, а 2010. године је износио 14,9 милиона динара. Ипак, Борка Павићевић, директорка овог центра, неколико пута је наглашавала да је свесна да не дели ставове већине грађана Србије. Али зато врло радо са њима дели финансијска средства.

Центар за културну деконтаминацију је 2013. године, према подацима Агенције за привредне регистре, имао шест запослених.

Најмање новца од пореских обвезника добила је **Геј стрејт алијанса. Пре четири године Скупштина града Београда уплатила им је милион динара, следеће године добили су 300.000 динара више (уплате су стигле од Управе за људска и мањинска права и Канцеларије за људска и мањинска права), а 2013. године им је са рачуна повереника за заштиту равноправности пребачено свега 130.000 динара.**

Ирена Церовић, представница **Београдског фонда за политичку изузетност**, чија је **преседница Соња Лихт**, истиче да држава **учествује у финансирању њихових пројеката са свега пет одсто, а неких година и са мање од један одсто. Највећи донатори овог фонда су Европска унија, Савет Европе, Немачка организација за техничку сарадњу, ОЕБС и УН.**

– Највећи број наших пројеката усмерен је на **оснаживање доносилаца одлука**, а држава ретко расписује конкурсе за ту намену. На нашем сајту стоје имена свих донатора, јер они то захтевају, а понекад пишемо и износ којим су финансирани наши пројекти – објаснила је наша саговорница.

Познато је да у Србији има **24.438 удружења грађана, то јест невладиних организација, а највише њих делује у области социјалне заштите и бави се пружањем различитих социјалних услуга.** Канцеларија за сарадњу са цивилним друштвом Владе Србије још није објавила колико је новца из прошлогодишњег буџета издвојено за активности НВО. Али, наука није нарочито профитирала. Добила је 16 милијарди динара.

Девет организација цивилног друштва добило је, у резиденцији америчког амбасадора, признања и бесповратну донацију од 2,7 милиона долара од Америчке агенције за међународни развој (УСАИД). Међу њима су: **Београдски фонд за политичку изузетност**, чији је оснивач Соња Лихт, **Центар за слободне изборе и демократију (Цесид)**, **Фондација Ана и Владе Дивац**, **конзорцијум Српске асоцијације менаџера**, **DNA Communications** (једна од међународних маркетиншких организација која има своје представништво у Београду), **Женски едукациони центар**, **Национална коалиција за децентрализацију** (мрежа од 16 организација цивилног друштва са седиштем на југу Србије која подржава већу укљученост јавности у демократске и изборне процесе), **Центар за истраживање, транспарентност и одговорност** (чији је члан Синиша Дедеић, уредник Истиномера), **Смарт колектив** (који промовише друштвено одговорно пословање) и **Траг фондација** (некада је деловала под именом Балкански фонд за локалне иницијативе, а промовише развој локалне заједнице). **На тај начин озваничена је сарадња америчке амбасаде и УСАИД са побројаним организацијама. Нове активности које ће спровести ова удружења коштаће око 3,7 милиона долара. Остатак новца за пројекте обезбедиле су партнерске организације. Амбасадор Мајкл Кирби, који је уручио признања организацијама, подсетио је присутне на недавни састанак премијера Александра Вучића са представницима НВО и изразио наду да ће се убудуће представници власти чешће сретати са представницима цивилног друштва.**

Политика, 12.6.2015.

Јелена Попадић
(„Стандард” преноси овај чланак и почиње насловом „Пета колона је најважнија...”)
(Подвукла – Искра)

НЕРАСКИДИВИ ЛАНАЦ БОЉКИ НАШЕ ПРОСВЕТЕ

Васпитавање деце и педагошки рад са њима у оквиру школских установа у данашњем друштву је на великом испиту. Не знам да ли редови које пишем служе као алиби, односно оправдање за немогућност постизања успеха, па сходно томе критика система долази као израз сујете и егоизма писца, или је можда све ово реално стање у коме морамо да научимо да пливамо неким до сада непостојећим и непознатим техникама, како бисмо могли опстати. Само не знам и шта би нам тај опстанак значио, ако пред својим очима гледамо све лошије васпитаване генерације које излазе из наших школских клупа, у чијем процесу ка формирању њихове личности ми смо дали добар део себе, па се због тога можемо и запитати, а какав је то део када су нам поверена на васпитавање деца све лошија и лошија.

Радећи годинама у просвети, превасходно на првом месту упућујем критику себи за очигледан неуспех, јер сам и сам прошао образовни систем, одрастао и гледао генерације пре и долазеће, видео продукте ранијег образовања, и долазим до тога да видим себе страном оном за шта сам се образовао, односно оно за шта сам учен и образован није сигурно садашњи систем образовања, који нема никакве везе и сличности са ранијим. Образовао сам се за рад у Просвети, а та Просвета за коју сам се спремао није више она иста. Сличност је једино у имену и терминима који се користе, а у суштини једно са другим нема везе. Сигурно да у животу ништа није статично и све је подложно промени. Нормално је да се све креће и да се човек мора припремати, усавршавати и суочавати са новим ситуацијама. У многим областима технологија је толико унапредовала да је толико изменила подручја рада, да су старије генерације или се прилагодиле усавршавајући своје знање, или једноставно нестале и остале у прошлости. Проблем је што Просвета као производ има људе а не компјутере, аутомобиле, пестициде или нешто друго чиме се одређена област бави. Шта то значи напредовати као човек? Шта то значи бити савршенији за човека? Шта то значи бити модернији и у складу са савременим стандардима за човека?

Основа у изградњи човека као здраве личности је породица. Школа је једна шира породица која је подршка примарној породици у формирању личности детета. Као резултат доброг рада у школи је здравија и одговорнија личност детета које постаје у сваком смислу и погледу вреднији и квалитетнији члан своје примарне породице, спреман да у будућности у истим тим околностима изграђује нову примарну породицу и у њој васпитава будуће поколење у истом процесу у коме је и он васпитаван. Као вреднији и квалитетнији члан примарне породице постаје квалитетнији и вреднији члан друштва, од кога то друштво има користи а и он од тог друштва или боље речено заједнице добија потврду свог квалитета и вредности. То је један нераскидиви ланац у коме ако једна карика не ваља она не ваљају ни остале. То је

нераскидиви ланац који је у нашој заједници „нераскидиво“ покидан на парам парчади, тако да нам је породица уништена и састављена од неваспитаних и неформираних личности, који су неваспитани просветном систему, и те личности формирају нездраву заједницу и друштво изграђујући будуће примарне породице, које не могу бити постојане јер су састављене од неформираних личности. Део тог нераскидивог ланца који се нераскидиво покидао смо и ми просветни радници. Школа као васпитна установа васпитава неваспитану децу, односно васпитава на онај начин на који им нездраву друштво и нездрава породица захтевају од ње, а то је васпитавање будућих никад неоформљених личности. Сигурно је да се личност формирајући током свог живота пролази многе успоне и падове, али њена постојаност у свим животним околностима формирана је у породици и школи. Наметајући школи улогу зависног посредника, из те школе излазе никад независне личности, односно у формирању зависне личности од управљача овим нездравим друштвом.

Све се у савременом друштву окренуло наопачке. Просвета је потиснута на лествици на само дно, тако да јој није ни омогућено да учествује у васпитавању, односно, ускраћено јој је то право. У породици деца васпитавају родитеље, па родитељи васпитавани од још увек неваспитаних и недољубљено формираних личности, захтевају од наставника да њихову децу васпитавају на исти начин на који их и они „васпитавају“, тј. научени од ненаучених захтевају да и ми будемо васпитавани од њихове деце као што су и они васпитавани. Родитељи уверени у исправност њиховог васпитавања захтевају од наставника да користе исте принципе, тако да свако не слагање и неиспуњавање њихових жеља, биће приговорено наставницима као њихова небрига и непознавање педагошких принципа у васпитавању. Ми просветни радници, прихватајући правила игре, скочили смо себи у стомак и постали исто тако ненормалан члан ненормалног друштва. Пристали смо да васпитавамо, односно будемо васпитавани од неформираних и још увек неваспитаних личности и оних које су те „личности у покушају“ већ васпитали (читај: родитеље). Пошто онај који је неоформљен нема могућност здравог критичког размишљања, тако да ни родитељи немају здраво критичко размишљање, тако да свака критика упућена зарад добра од стране наставника бива схваћена од стране родитеља као ниподаштавање њихове деце. Зато у школама данас никада више петица и одличних ученика а никад мање васпитане и врлинске деце. И наставници у истом вртлогу постали су лоши репрезенти своје професије из разлога што су прихватили погрешна правила игре, те уместо да изводе све боље васпитане генерације, постају све лошији и мање квалитетни, изводећи на животни пут све лошије генерације. Здраве породице и из тих породица здраво васпитана деца у ненормалном друштву и уништеном систему школства, ипак могу пронаћи пут, али на

Нераскидиви ланац...

далеко отежан начин, да њихова деца сутра постану људи, добри домаћини, очеви и мајке, којима ће бити поносни. Највећи човеков напредак за којим може тежити је да буде човек. Што би наш блаженопочивши патријарх Павле рекао: „Будимо људи“. У овом нераскидиво покиданом нераскидивом ланцу изгубили смо се као људи, и више и немамо појам о томе, па тако ни наша деца формирајући се не знају шта је то бити човек.

Да све ово не би била критика неког другог, као што сам напоменуо, превасходно упућујем критику себи за неуспех који постижем у васпитавању деце. Критику сам упутио колегама из једног разлога, што су прихватили да буду критиковани од оних који не заслужују да критикују. Прихватили су да им ученици и родитељи деле лекције, а ако би се против тога и побунили, онда би добили критике од директора, психолога, педагога или које какве просветне инспекције, да не могу да васпитавају по одавно неважећим стандардима, већ по стандардима које су прописали они који још нису ни прошли систем васпитања. Некада је наставник уједно био и родитељ ученика, те је у зависности од потребе а ради добра тог истог ученика и критиковао и корио, хвалио и уздизао и све чинио у циљу извођења на прави пут ученика. Данас наставник ако критикује не поступа на прави начин са учеником, ако даје оцене мање од петице, онда је питање ко му је дао диплому, који је па то он факултет завршио. Како ли у овом савременом лудилу бесмислено звуче речи чувеног индијског песника и мислиоца *Рабиндраната Тагоре: Причајте ви о њему шта хоћете, знам ја све мане мог детета. Не волим ја њега због тога што је послушно, већ због тога што је моје. Откуд ви знате колико мило оно може да буде док му вага-те врлине и мане? Кад морам да га казим оно још више постаје део мене. Кад му натерам сузе на очи, моје срце заједно плаче са њим. Једино ја имам право да га корим и кажњавам, јер строг сме да буде само онај који воли.* Ко је овде део кога, и да ли су ученици наша деца и волимо ли их ми као рођену децу, у нашем случају је изгубило сваки смисао. Наша школа се изврнула наглавачке и дави се у сопственом вртлогу и питање је има ли нам спаса. У школама никад више насилне и агресивне деце а никад већа „права“ ученика. Све су то наша деца коју ми васпитавамо методама невазпитања, јер једноставно тако нам је однекле заповеђено да тако васпитавамо.

Постоји ли нада да у овом нераскидивом ланцу једна карика оздрави па споји и оздрави овај нераскидиво покидан нераскидиви ланац? Ако би се то десило породица би нам била здрава и јака, а самим тим и шкоа и друштво. А ако овако наставимо не пише нам се добро, јер резултате погрешног рада већ видимо, а како време буде пролазило биће све погубнији. Да нам кукољ не би растао морамо се што пре отрезнити и почети да сејемо и узгајамо здраво семе. Очигледно да сам се занео у улогу васпитача, па сам дозволио себи да могу да корим, мислећи да кори и кажњава може само онај који воли, али сам од свих добио негативан одговор. Мислио сам да су то моја деца, али и ту сам од свих добио негативан одговор.

Србија

Вања Димитријевић

Др Санда Рашковић Ивић:

НЕПРИХВАТЉИВО ЈЕ ШТО СРБИЈА НЕ ТРАЖИ РУСКИ ВЕТО НА РЕЗОЛУЦИЈУ О СРЕБРЕНИЦИ

Уверена сам да ће помоћ од Русије затражити председник Републике Српске Милорад Додик, који је свестан да се предложеном резолуцијом српски народ баца на колена, а Србија и Српска лишавају будућности.

ДАНАШЊЕ обраћање председника Владе наставак је кукавичке политике подређивања српских националних и државних интереса интересима Запада зарад личне користи и опстанка на власти.

Председник Владе изнео је трагикомичном, квазипатриотском реториком да се Влада „хладне главе“ определила за наставак дијалога у Бриселу о успостављању независног Косова, одлазак председника Владе у Сребреницу и пасивно, млако и бездушно реаговање на предлог резолуције СБ УН о Сребреници, без предлагања Русији да стави вето...

Неприхватљиво је данашње сазнање да Влада Србије није одлучила да замоли Русију да уложи вето на предлог резолуције, иако се у њој на више десетина пута помиње геноцид, и пише о више десетина хиљада силованих и којом се позивају државе да ђацима у школама усаде лекције о Србима као највећим злочинцима....

Уверена сам да ће помоћ од Русије затражити председник Републике Српске Милорад Додик, који је свестан да се предложеном резолуцијом српски народ баца на колена, а Србија и Српска лишавају будућности.

Истовремено, председник Владе је упорно избегавао да одговори да ли је Србија захтевала изручење Насера Орића и Рамуша Харадинаја, оптужених за тешке злочине почињене над Србима, што само потврђује да је Влада спремна да их неактивношћу и ћутањем амнестира. За узврат, Србија ће добити то што ће немачка канцеларка Ангела Меркел да преспава у Београду, а што је по речима председника Владе „за нас велика част“.

Демократска странка Србије са жаљењем констатује да је дара превршила меру и да је једина одговорна реакција Владе на притиске Вашингтона, Берлина и Брисела било одбијање нових уцена, заустављање процеса евроинтеграција и редефинисање односа Србије и ЕУ.

(Саопштење Демократске странке Србије)

19.6.2015.

Факти

Зашто се не сме продавати „Телеком“

Током 2015. године Влада Србије планира да прода сва преостала природна и привредна богатства: Телеком, ЕПС, пољопривредно земљиште, лековите бање.

Представа о томе шта је економски патриотизам у нашем народу и уопште у српском друштву је веома проблематична и крхка категорија. Поред очигледног гушења и непожељности класичних патриотских и родољубивих осећања чије испољавање, по наређењу принудних управитеља у виду европских комесара и западних амбасадора, у јавном простору Србије није добро дошло; економски патриотизам, као појава, у Србији као да и не постоји.

Осим стидљиво спровођене и неадекватно законском регулативом пропраћене кампање „купујмо домаће“, од стране државе не можемо да се сетимо ни једног сличног колико толико успешнијег покушаја снажења и успостављања јавне свести о неопходности и животної важности економског патриотизма за опстанак једне нације. А да не говоримо и о потреби постојања и суптилнијих прилаза овом проблему кроз на пример заштиту домаћих производа етикетирањем ћирилицом, затим пореских олакшица према фирмама које користе српски језик и писмо у називима и пословању итд. Да ли се, на пример, сећамо да је иједна локална самоуправа оспорила или учинила упитним ширење и лагодно пословање фирмама из државе Хрватске...

Тако данас имамо трговачки ланац Идеу као један од најзаступљенијих у Србији, а да ретко коме пада на памет да купујући у Идеи директно финансира узроке пропасти сопствене државе на више начина. Или, да ли смо икад чули да је нека локална самоуправа издајући дозволе за рад Албанцима испитивала у каквим су односима са терористима са Косова и Метохије и да ли се можда њиховим новцем финансира ОВК?

У таквом амбијенту, опште амнезије, утрнулости и индиферентности и активног умртвљивања сваке здраворазумске запитаности за своје сопствено сутра данашње власти у Србији скоро без икаквих проблема могу да најављују распродају Телекома, ЕПС-а и свих преосталих привредних и природних богатстава земље.

При свему овоме и атмосфери наметнутој и уметнутој у јавно мњење Србије вредно је поменути и подржати напоре и гласове који су се у последњих неколико месеци ипак чули у прилог борби да се „Телеком“ као успешно и профитабилно предузеће не сме ни по коју цену продати и допустити да постане још једна полуга за потпуно докрајчивање српске економије. „Телеком“ је наше најважније државно предузеће, наше „привредно Косово“ и битка за очување „Телекома“ у српском власништву је одлучујућа битка против агентуре страних интереса у Србији.

Овде пре свега треба поменути заједнич-

ку политичку акцију Српског покрета Двери и Демократске странке Србије за спречавање продаје Телекома коју је пратило и образложење о најмање десет разлога због којих не сме бити продан Телеком. Ми их овде наводимо:

Његова продаја угрожава националну безбедност Србије јер комплетне комуникације Војске, Полиције, свих служби државне безбедности, државних предузећа и државне управе у целини, иду преко „Телекомове“ инфраструктуре коју су деценијама уназад градили овај народ и држава.

Нови власник доноси сигуран раст цена услуга и отпуштање радника.

Даје се простор за монопол страних фирми, зауставља домаћи развој и инвестирање у телекомуникације, а оне су привредна делатност која се у свету највише и најбрже развија и доноси велики профит.

Нови власник „Телекома“ може да домаће добављаче замени увозом из иностранства.

Доводи се у питање веза „Телекома“ са домаћим научним центрима и кадровима јер страни власник према њима нема никакву обавезу.

Доводе се у питање и разни спонзорски уговори помоћу којих „Телеком“ подржава домаћи спорт и културу.

Србија своје државно предузеће продаје државном предузећу друге државе, које би профит износило у иностранство. Европске земље су власнице телекомуникационих компанија, а само мале и вазалне државе продају своје телекомуникације и падају у већу колонијалну зависност.

Продаја је катастрофална из националног угла јер се одричемо стратешког државног предузећа на Балкану које је носилац српских економских интеграција. „Телеком“ функционише у Србији, Републици Српској и Црној Гори, и представља модел развоја српских интеграција.

Продати државну фирму која прави профит од више стотина милиона евра годишње за цену коју ће нови власник вратити из профита за неколико година пословања – економски је злочин против српског народа и државе.

Продаја „Телекома“ је предмет народног референдума јер је то предузеће државно власништво и јавно добро у које су улагале генерације пре нас. Приватизација јавног добра од општег интереса је забрањена законом. Овако крупна и далекосежна одлука никако не може да буде предмет одлучивања само у Влади Србије, и не сме бити донета без јавне расправе и народног изјашњавања. Потенцијалним купцима такође треба ставити до знања да ће прва следећа патриотска Влада Србије поништити ову незакониту приватизацију и национализовати државну телекомуникациону компанију.

Осим ове политичке акције Двери и ДСС-а вредно је поменути и да је Одељење електро-техничких наука Академије инжењерских наука Србије на свом састанку од 12.2.2015. године, на

Зашто се...

бази писаних материјала и усменог изјашњавања и дискусије чланова Одељења, донело је закључак да једним сажетим саопштењем дефинише најбитније ставове о намери Владе Републике Србије да прода Телеком. Од више разматраних аспеката одлучено је да се истакну само четири групе питања:

- стратешки значај Телекома,
- економске последице продаје Телекома,
- утицај продаје на развој телекомуникација и информационо-комуникационих технологија (ИКТ) у Србији,
- законска валидност продаје Телекома.

Уз шире образложење за сваки од ових аспеката који третирају проблематику продаје «Телекома», донешен је закључак који сажето гласи:

«Телеком Србија никако не треба да се прода из следећих разлога:

- Телеком Србија је од стратешког значаја за Републику Србију;
- Економске последице продаје Телекома Србија ће бити изузетно негативне за грађане Србије;
- Последице продаје Телекома Србије ће негативно утицати на развој телекомуникационе индустрије у Србији;
- Продаја, или приватизација, Телекома Србије је незаконита.

Стручна јавност Србије је уверена да Телеком мора и може да одговори изазову који се пред њим поставља. При томе се има у виду:

- да је брз развој телекомуникација и ИКТ веома значајан за Републику Србију,
- да је исправно дефинисање циљева развоја електронских комуникација од посебног државног интереса, пре свега због економског опоравка и раста,
- да постоје велики и доказани потенцијали електротехничких факултета у земљи (Београд, Ниш, Нови Сад, Чачак, Косовска Митровица) да образују и стварају нове врсне кадрове у ИКТ индустрији,
- да постоје доказани потенцијали научно-истраживачких и истраживачко-развојних института, иновационих центара, домаћих произвођача, добављача, као и подизвођача изградње телекомуникационе инфраструктуре, који су заједно омогућили да Телеком Србија буде оно што данас јесте, једна од три најуспешније српске компаније. Наши инжењери и научници су гарант даљег развоја телекомуникационих услуга и сервиса које би пружао Телеком.

Академија инжењерских наука Србије је спремна као компетентно саветодавно тело да помогне својом стручношћу и знањем Телекому Србија у континуалној изградњи и модернизацији телекомуникационе инфраструктуре и припадајућих услуга. Академија је такође спремна да пружи услуге и Влади Србије у одређивању стратешких праваца развоја информационо комуникационе индустрије, и доношењу адекватних одлука које би допринеле позитивно овом развоју.»

Србија

Приредио **М. Баборац**

АМЕРИЧКА БОНИТЕТСКА КУЋА Д&Б ИЗА СРБИЈЕ НА БАЛКАНУ ПОСТАВИЛА САМО БИХ

ФАКТИ: Треба очекивати да Александар Вучић оптужи ове Американце да раде за Мирослава Мишковића. У најмању руку: да су злонамерни, неучи и необавештени. Да игноришу његове изјаве да је Србија „стуб стабилности“ у региону, да његова влада испуњава жеље ММФ, Немачке, Европске уније и САД и пре него што их Мајкл Кирби, Ангела Меркел и остали искажу, да резултате његове владе хвале сви који нешто значе у свету! А посебно ће им прочитати буквицу што му оклеветаше драгог Николу Селаковића, члана председништва СНС и најбољег министра правде на Балкану!

АМЕРИЧКА бонитетска кућа Дан и Бредстрит (Dun&Bradstreet) саопштила је данас да и даље Србију сврстава у групу земаља са високим ризиком пословања, а главна сметња унапређењу пословања је неефикасно судство.

У региону, по оцени те бонитетске куће у јунском извештају о ризицима пословања, највећи рејтинг и даље имају Словенија и Хрватска, следе Бугарска, Македонија, Румунија, Албанија и Мађарска. Србија и Грчка припадају групи земаља са високим ризиком, док нижи рејтинг од Србије у регији има Босна и Херцеговина...

Квалитет пословног окружења у Србији је смањен услед неефикасности правосудних институција које се суочавају са огромним бројем заосталих предмета, навели су аналитичари Дан и Бредстрита и подселили да је у мају Министарство правде Србије саопштило да је скоро милион предмета у мировању више од пет година, док чак 239.000 случајева чека разрешење више од 10 година.

„Овome треба додати и озбиљне проблеме са интегритетом судова. Што значи да, чак и када је случај познат, крајњи исход је непредвидив, како због опасности од мита тако и због ризика од спољњег притиска“, истиче се у саопштењу Д&Б.

Указано је да је циљ Влада Србије да уведе програм којим ће надокнадити парничарима до 3.000 евра за кашњење у расправи њиховог суђења, али да то није решење у случају већих износа.

Савет компанијама које извозе у Србију је да предузму додатне мере како би се заштитиле од непоштовања уговора, као што је захтев да акредитив буде потврђен, покушај да се спор реши ван суда или давање подстицаја пословном партнеру да се придржава уговорних услова.

Дан и Бредстрит је највећа и најстарија бонитетска кућа на свету која постоји више од 170 година, а у Србији је од 2006. године заступа бонитетска кућа Ратинг. (**Бета**, РС – **Факти**, 18.6.2015.).

ДАНИЈЕЛ СЕРВЕР О ЗАДАЦИМА САД ЗА СРБИЈУ: ДОСТА ЈЕ БИЛО НЕУТРАЛНОСТИ!

Многи су одржали добре билатералне односе са Русијом, упркос томе што су јој увеле санкције због украјинске кризе

Политички аналитичар из Вашингтона и експерт за Балкан Данијел Сервер тврди да Србија мора да промени неутрални став који тренутно заступа уколико жели да напредује.

Сервер пише како је претрпео оштре критике зато што је угостио Вучића на универзитету "Џонс Хопкинкс" у Вашингтону.

"Многи су ми замерали што је премијер Србије одржао говор на том универзитету, сматрајући да сам се тиме сложио са његови политичким потезима, како садашњим, тако и прошлим. Вучић није савршен, и ја то знам, али су његове грешке из прошлости остале баш тамо, у прошлим временима", написао је Сервер.

Политички аналитичар сматра да је премијер пружио један наговештај светлије будућности земље коју води, али да за то мора да начини неколико крупних корака, пре свега да одустане од упорног става политичке неутралности и независности.

"Неутралност или несврстаност је изгубила своје значење још пре 25 година. Све балканске државе су се већ јасно оријентисале ка Бриселу, оставивши Србију опкољену земљама чланицама НАТО и ЕУ, и онима које то жарко желе да постану. Многи су одржали добре билатералне односе са Русијом, упркос томе што су јој увеле санкције због украјинске кризе. Србија је једина која је одбила да Русији уведи санкције, иако је одавно истакла кандидатуру за чланство у ЕУ", пише Сервер.

Сервер предлаже неколико кључних корака који би Србију навели да одустане од свог традиционалног "несврстаног става".

Унутрашња реформа

Вашингтонски аналитичар не пориче да је Србија у многоме напредовала од пада режима Слободана Милошевића, те да је на путу демократије и привлачења страних инвеститора. Ипак, Данијел Сервер истиче "тромост" у реформама две кључне области: слободи медија и владавини права.

Што се тиче слободе медије, Сервер наводи да у Србији постоји проблем *"неформалних притисака и аутоцензуре"*, испољене у виду прорезимских уредника и страха од губитка вредног државног спонзорства у случају критике власти.

"Политичари у Србији неретко критикују медије, што недољиво подсећа на период владавине Слободана Милошевића. Медији морају да имају много више слободе да критикују власт без страха од било какве одмазде владајуће структуре", јасан је Данијел Сервер.

Што се тиче владавине права, Србија у том аспекту пати од две бољка: спорости и мањка

независности. Трговински спорови могу да трају по неколико деценија, док су тајкуни и ратни криминалци често под заштитом државе. Сервер критикује и то што "држава Србија штити убице америчких Косовара браће Битићи".

"Судови морају да пођу кроз процес детаљне либерализације и да буду охрабрени у гоњењу криваца, који год они били, и приведу их пред лице правде", рекао је Сервер.

Економска повезаност

Србија је и те како зависна од руског гаса, а то ће све више бити и у будућности како се државне резерве буду трошиле. Сервер подвлачи да су Србији потребна алтернативна решења. Као теоретске опције, аналитичар предлаже увоз гаса из Катара, Либије (кроз Италију), Азербејџана, Хрватске, Израела и Кипра.

"Извор обновљиве енергије такође може да буде од великог значаја. Србија се нада да ће привући инвестицију из 'Џенерал електрика', који би финансирао изградњу ветротурбина широм земље", подсећа Сервер.

Стручњак наводи да Србија, иако се налази у самом срцу Балкана, и даље није добро повезана са осталим државама, нарочито са подручјем Медитерана. Сервер сугерише да би најкраће и најбоље решење за тај проблем била изградња пута који би повезивао Драч, Приштину и Ниш, а који би финансирала Европска унија. Ипак, препреку овом пројекту представљају велике политичке тензије између Србије и косовских односно албанских власти.

Војни став

Сервер подсећа да је Србија потписница Партнерства за мир и да има активно сарадњу са Националном гардом Охаја. Ипак, Србија се није угледала на земље у региону, које су развиле војну сарадњу са војском САД и НАТО алијансе. Сервер предлаже сарадњу војске са алијансом на одређеним нивоима, рецимо у сарадњи српског војног медицинског корпуса, о којем је чуо само речи хвале, са америчким.

"То би био корак у правом смеру, поготово уколико Србија реши да у том подухвату учествује не само људством, већ и хеликоптерима", рекао је Сервер.

Друга могућност коју вашингтонски аналитичар наводи јесте потписивање Акционог плана о приступању НАТО алијанси, али сматра да би Србија наишла на две велике препреке на том путу. Прва је активно противљење Москве, а друга је негодовање велике већине становника.

"Ипак, уколико званични Београд заиста жели да Србија уђе у НАТО, онда је то оствариво. Када НАТО пакту приступе Црна Гора, Финска и Шведска, неће бити никаквог стра-

Данијел Сервер...

тешког смисла да се Србија држи ван алијансе. Несврстаност једноставно није у моди", пише Сервер и додаје да би "Србија направила добар корак ка учвршћивању регионалне безбедности уколико би НАТО снагама дозволила приступ војној бази на југу земље".

Регионална безбедност

"Србија има важну улогу у креирању безбедности у БиХ и на Косову, где живи доста српске популације, о којој Београд с правом води рачуна. **Милорад Додик тежи независној Републици Српској, али то се неће догодити**, и сви морају бити свесни тога. **Независност Републике Српске значила би потпуно исламизовану БиХ, коју ни Србија ни Хрватска не желе за суседа**", оцењује Данијел Сервер.

Аналитичар сматра да **Србија мора да се "отргне од Додика и његове политике"**, и говори да за то нема боље прилике од 20. годишњице масакра у Сребреници, који се обележава у јулу. Тада би Вучић мора да се извини у име Србије и изрази дубоко жаљење због жртава.

Вучићеве запаљиве изјаве из прошлости

Сервер пише како је трпео велике критике што је Вучића позвао да говори на универзитету "Џонс Хопкинс", пре свега због националистичких изјава које је премијер Србије давао у прошлости.

"Вучић је у прошлости изговорио нешто што сматрам одвратним. Ту пре свега мислим на изјаву: **"Убијте једног Србина, ми ћемо стотину муслимана"**. Аналитичар је додао да је обележавање 20. годишњице масакра у Сребреници **идеална прилика да Вучић повуче речи** које је изговорио за говорницом скупштине Србије 20. јула 1995. године.

Што се ситуације са Косовом тиче, ствари су тренутно у "повуци-потегни" фази. Уз саветодавну улогу Европске уније, Београд и Приштина су успели да склопе одређене договоре и успоставе консензус око оснивања косовских институција. Ипак, **Сервер пише да делови споразума још нису у потпуности имплементирани, те да ће њихово комплетно остваривање представљати значајан корак ближе чланству Србије у ЕУ.**

"Доћи ће дан када ће Србија морати да призна Косово као независну и суверену државу са којом ће успоставити дипломатске односе. Једна од 23 чланице ЕУ које су признале Косово сигурно ће блокирати улазак Србије у Унију уколико не призна независност своје некадашње покрајине. Признање би знатно смањило безбедносне ризике, с обзиром да би значило и повлачење НАТО трупа са те територије. **Србија је земља која је поносна на своју историју. Али оно што тим људима треба јесте да се концентришу на будућност.** За то имају прегршт прилика", завршио је своју анализу Данијел Сервер.

Блиц, 12. 06. 2015.
(Подвукла – Искра)

В. Филиповић

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ: СТВАРИ НА ЗАПАДНОМ БАЛКАНУ СЕ ВЕОМА КОМПЛИКУЈУ

Постоје велики унутрашњи проблеми на Косову, у Македонији, у Босни су све већа трвења. Хрватска 5. август жели да слави, када ми будемо плакали

Премијер Србије Александар Вучић позвао је грађане на потпуно јединство, јер у наредним данима и месецима „мора да се очува пуна политичка стабилност“.

Вучић је рекао да је то неопходно да би могла да се унапреди економија и обезбеди сигурна будућност.

Он је упозорио да ће наредних месец дана бити тешко за Србију и да ће разговори Београда и Приштине 23. јула у Бриселу бити тешки, наводећи да се ствари компликују у региону.

Вучић је додао да синоћ нису успели разговори о Македонији, да је европски комесар Јоханес Хан отказао посету БиХ.

„Ствари на Западном Балкану се веома компликују, постоје велики унутрашњи проблеми на Косову, у Македонији, у Босни су све већа трвења. Хрватска 5. август жели да слави, када ми будемо плакали“, казао је Вучић.

„Са свим тим морамо да се суочимо и превазиђемо“, додао је Вучић и нагласио да ће Влада доносити одлуке у интересу грађана, а не у интересу популарности.

„Веома тежак период је пред нама, што по мом лицу можете да видите. Никад нисам био нарочито леп, али сад баш не личим ни на шта“, рекао је Вучић.

Премијер је рекао да се Влада већ спрема за разговоре са ММФ о повећању плата и пензија.

Он је додао да три стране компаније хоће у Србији да запосле 2.000 људи ове године и да ће од тога моћи да живе три града.

„Наше је да своју снагу показујемо мудрошћу, трпељивошћу и стрпљењем“, рекао је Вучић.

Спутњик, 11. 6. Србија је поново пред

ПАРАДИГМА РАМБУЈЕ

Србија је поново пред избором да испоручи оно што не може дати да јој се не би догодило оно што не може преживети

1.

Превише је за четврт века остало за Србима историје да би данас иједно решење било просто; не много мање историје чека их у наредна два месеца да би ишта могло да буде лако и једнозначно. Згушњавање је апсолутно: Слободану Милошевићу је за пут од Дејтона, где је постао „фактор стабилности“, до Рамбујеа, где је постао „фактор раздора“, требало више од три године. **Александру Вучићу, актуелном „фактору стабилности“, до његовог Рамбујеа биће потребно не више од три недеље.**

Рамбује у српском политичком искуству није тек историјски догађај који је претходио агресији НАТО на Србију, већ жива парадигма новије политичке историје. **Рамбује је друго име за избор који то није, то је место на коме треба да испоручиш оно што не можеш дати да ти се не би догодило оно што не можеш преживети.** Како смо до тога дошли и да ли смо из тога икад излазили (1914, 1941), прича је мало дужа, превазилазећи сваку нашу личну или политичку омразу, не остављајући невиним ниједну од наших политика.

2.

Ту „парадигму Рамбује“ брутално је описао Данијел Сервер, тип који је већ више од 20 година задужен да америчке поруке Србији преводи на језик разумљив свима. У својој последњој поруци, формираној у жанру циничне претње под императивом „или-или“, Сервер супротставља расположиве српске опције као опозитне парове. **Србија, каже, мора да изабере између развоја и „неутралности“, како он назива одржавање добрих односа Београда са Москвом.** Наравно, изостаје одговор на који начин се сарадња са Русијом противи развоју Србије. Можда Русија не плаћају робу која им се испоручује? Може бити да Србија губи у повлаштеним економским пословима са Русијом? Можда руски гас има та природна својства да може да учествује у развоју Немачке, али не и Србије?

Нема ту много логичних објашњења зашто нас сарадња са Русијом одвлачи од развоја, сем оног претећег – да ће се неко, ако наставимо са Москвом, потрудити да буде баш тако. Што нас опет преко „парадигме

Рамбује“ враћа 15 година уназад и, према поузданом сведочењу Вилија Вимера, говори о америчким намерама да Србија буде „трајно искључена из развоја“.

„Слобода медија“ или аутоцензура „прорезимских уредника“, следећи је Серверов опозит, који подразумева да **овдашње медије могу да акају само странци, и ту „прорезимски урадници“, а и режим с њима, немају шта да траже.** Има још: **не руски гас, већ из Катара, Либије, Азербејџана, Хрватске, Израела и Кипра, уз ветрењаче, наравно. НАТО, а не „противљење становништва“; извињење у Сребреници, а не Додик; признање Косова, а не „безбедносни ризици“.**

На крају, поред свих тих опозита, Сервер, испоручујући цену своје беневоленције, формира и основни опозит, онај због кога је и настао цео његов текст. **На једну страну је дакле сместио Вучића, који је „пружио један наговештај светлије будућности“, а на другу Вучића, који је „у прошлости изговорио нешто што сматрам одвратним“.** Одакле Сервер гради наду да се Вучићу слична одвратност да на те захтеве одговори негативно **не може поновити.** Јасније не може.

3.

Америчка формула завршетка овдашњих послова, започетих 90-тих година, стаје у једну реченицу: **архитектура Балкана мора се завршити без договора са Русима, и без њиховог озбиљног присуства.** А то значи наставак ширења Албанаца. То значи формирање Хрватске као предводника регионалних политичких процеса. То значи ликвидацију српског питања на свим територијама које нису предкумановска Србија. То, коначно, значи потпуну унутрашњу разградњу Србије.

Већ смо расправљали о томе да српски отпор томе **не може проћи без дестабилизације државе, што преко албанских терористичких потенцијала, што преко домаће пете колоне у власти и ван ње, што преко ових јадних медија.** Питање је, међутим, да ли је српски пристанак на то могућ на миран начин? Тренутно, можда да, али сагласност са условима које је Вучићу предочио Сервер довела би до потпуног унутрашњег разарања друштва, утолико дубљег колико би изостала свака помоћ са Запада, а, како видимо, о помоћи се и не размишља. То разарање

Парадигма Рамбује...

друштва било би праћено адекватним разарањем политичке сцене и дубоким расколом унутар целог једног позамашног политичког корпуса **који је своју идеју последњих година градио на премисама како се западним моћницима не можемо директно супротстављати**, али треба чекати повољну прилику за формирање националне политике. **Све што је проруско у Србији биће тучено и прогоњено**, исто онако како су данас нападене све српске странке које показују недвосмислено разумевање за Русију. Коначно, на улицама ће се појавити клинци који убијају за десет евра, а одмах за њима и они који то исто чине у име политичке идеје.

Једноставно, то се не може мирно завршити.

4.

На јасну Вучићеву одлуку – при чему ће, а то је важно, то бити одлука можда више лична него државна – **неће се предуго чекати**. Цео тај сплет захтева има две битне карактеристике. Прва, **он искључује ону врсту компромиса где је могуће изабрати и испунити половину захтева, а другу половину одложити** и тако купити још неки тренутка мира. И, друга, **тај корпус услова има један оштар симболички шпиц на свом врху, и он се зове Сребреница**.

Уколико Србија пристане да прећути британску резолуцију у УН и уколико се не продере до неба, захтевајући од Русије и Кине вето у Савету безбедности, **биће то не само знак о њеном мирењу са западном интерпретацијом Сребренице већ о њеном пристанку да живи са својом историјском кривицом** и са свим оним што из те кривице пролази. А ни то неће ићи.

5.

Рамбује онда није могао да прође у миру божјем, како год да се завршио. **Не може ни сада**. Странци верују да су за себе створили повољне прилике у Србији, где половина јавног мишљења пристаје да жртвује Србију само да умлати Вучића, док би друга половина исто жртвовала Србију, само да га спаси. Ето консензуса.

Тешко време нам не гине, и тада се, ко разуме, приступа промени регистра. Тада се не поставља питање о нашим приликама, него о нашим дужностима. А, кад говоримо о одбрани отаџбине, питање да ли то чинимо са власти са којом можемо да је одбранимо или не, није неважно, али ни опредељујуће.

Standard, 12.6.2015. **ЖЕЉКО ЦВИЈАНОВИЋ**
(Подвукла – Искра)

ЛАВРОВ: Британска „резолуција о Сребреници“ је антисрпска

РЕЗОЛУЦИЈА о Сребреници која је предложена Савету безбедности УН закомпликоваће ситуацију на Балкану јер је апсолутно антисрпска, изјавио је данас руски министар иностраних послова Сергеј Лавров после сусрета у Санкт Петербургу са Милорадом Додиком.

„Разговарали смо о ситуацији у Савету безбедности где су у току покушаји да се прогура резолуција темпирана за 20-годишњицу догађаја у Сребреници. Тај текст је апсолутно антисрпски“, рекао је Лавров. „То је текст који тумачи догађаје на крајње погрешан начин, чак и са правног становишта.

Упозорио је да би таква резолуција могла да изазове нова међуетничка трвења на Балкану с обзиром на талас националистичких расположења у том делу Европе, што су показали терористички напади у Зворнику и недавно у Македонији.

Лавров је нагласио да ће Русија „доследно наставити са линијом очувања основних принципа Дејтонског споразума“.

„Ако желимо да излечимо ране које је нанео рат од 1992. до 1995. године, онда је апсолутно неопходно да поштујемо сећања на све жртве овог рата без обзира на етничку припадност“, рекао је Лавров.

Он је нагласио да се мора узети у обзир и 20 година од Дејтона и неопходност свеопштег помирења, заједничке сарадње и очувања мира. „Стога, морам да нагласим, да ће Русија као гарант Дејтонског мировног споразума радити на томе и то промовисати“, поручио је Лавров.

„Предлог овакав какав је достављен није усаглашен и то сам данас чуо од министра иностраних послова Руске Федерације Сергеја Лаврова. Тај предлог је унилатералан и неприхватљив“, рекао је председник РС након састанка са Лавровим у Санкт Петербургу.

„Предлог резолуције је недопустив и само прави раскол у БиХ. Њено усвајање довело би до још веће осиноности и неоправданог притиска на Србију и Републику Српску и ми то морамо да одбацимо. Радује ме чињеница да смо сви – како власт у Републици Српској тако и представници Српске на нивоу БиХ, јединствени у том ставу.

Министарство иностраних послова РФ је после разговора Лаврова и Додика саопштило: „Русија и Република Српска (која је у саставу БиХ) подвлаче неопходност да све стране у БиХ и међународна заједница строго поштују Дејтонски споразум о миру у БиХ. У разговору је потврђена спремност за даље ширење инвестиционо-привредних и културно-хуманитарних веза“. (Факти, 17.6.2015).

Покоравање незападних народа и земаља од стране земаља Запада

БОМБА ЗАПАДНИЗАЦИЈЕ

Медији поседују огромну снагу утицаја на људе, али не сами по себи, него само ако функционишу с другим компонентама

ЗАПАДНИЗАЦИЈА*

Реч “западнизација” се употребљавала у смислу утицаја земаља западног света (западне цивилизације) на незападне народе и земље у смислу да ови народи и земље позајмљују достигнућа западне цивилизације. После Другог светског рата је настао социјални феномен који сам почео да називам западнизација. Дотад нисам сретао такву употребу речи “западнизација”. Западнизација у том новом смислу (како је ја схватам) значи *покоравање незападних народа и земаља од стране земаља Запада (западног света) путем наметања западне социјалне организације (називам је западнизмом), западног система вредности, западне културе и западног начина живота*. Подвлачим: то је нови облик колонизације народа и земаља незападних света од стране западног света, у којој је *основно оружје управо наметање западнизма у свим његовим испољавањима*. Користе се и друга средства – политичка, дипломатска, економска, културна, диверзантска и војна. Али главно је управо саблазан добара (реалних и имагинарних) западне цивилизације и њихово *наметање незападним жртвама* свим доступним средствима. Главна од тих средстава су она која су почели да називају средствима јавног информисања (СЈИ).

СРЕДСТВА ЈАВНОГ ИНФОРМИСАЊА

Израз “средства јавног информисања” (СЈИ)** је прилично неодређен, као уопште сва терминологија сфере социјалних појава. Он се употребљава као израз из говорног језика, а не као научни појам, мада се користи у текстовима с претензијом на научност. У СЈИ обично убрајају радио, телевизију, новине, часописе и уопште све оно што је предвиђено за масовну менталитетну потрошњу. Али, ако узмете сву менталитетну сферу, читав обим менталитетне производње и потрошње и све аспекте утицаја те сфере на понашање људи, видећете да таква употреба речи није адекватна размерама и реалној улози феномена о коме се ради.

Треба разликовати масовност потрошача продукције СЈИ и масовност продукције коју они троше. Ту нема пуновредне подударности. Дешава се да продукција не спада у продукцију СЈИ (у смислу говорног језика) а дистрибуира се у милионским tiraжима, и да продукција СЈИ има ништавну малу сферу продаје. И реч “информација” је притом прилично неодређена. Могу ли се под информације *подводити дезинформације* које у реалним СЈИ заузимају ништа мање места од онога што се уобичајено сматра информацијама. Сем тога, оно што се сматра за информацију, не ограничава се некаквим непристрасним комплетом судова. Ови *утичу на емоци-*

је људи, имају за циљ да их подстакну на одређено понашање које је пожељно онима који производе и шире такве информације.

Речју, да би се у довољној мери одређено и недвосмислено расуђивало на теме о СЈИ потребно је прецизирати појмове “јавно”, “информисање”**) и израз “СЈИ” у целини. Математички појам информације је чисто количински, у њему се не узима у обзир емоционално-вољни и садржајни (смисаони) аспект, а употреба речи у говорном језику не задовољава елементарне критеријуме логике. Ту су потребни социолошки појмови.

СОЦИЈАЛНА УЛОГА СЈИ

Сматра се да су СЈИ некаква “четврта власт”. СЈИ су заиста власт, али *не сама по себи (не четврта), него само као механизам (средство) треће власти, конкретно – оне власти која људима управља путем формирања њихове свести и утицаја на њихову свест, тојест механизам идеолошке сфере*. У савременим људским заједницама она играју улогу сличну цркви и религији у друштвима одређене врсте.

СЈИ поседују огромну снагу утицаја на људе, али не сама по себи, него само утолико уколико постоје и функционишу заједно с другим компонентама социјалне организације људских заједница – *заједно с политичком влашћу, економским чиниоцима, системом образовања, снагама унутрашњег реда, правним системом и оружаним снагама*. Ликвидирајте оружане снаге САД и НАТО и моћ финансијског механизма Запада, па ће за само неколико година (ако не и месеци) СЈИ која читавом свету намећу западнизацију и американизацију изгубити садашњу власт над умовима и осећајима народа незападног света.

Недавно сам у једном чланку наишао на тврдњу да су у *догађајима у Југославији којима је Милошевић уклоњен са власти све учинила СЈИ и да је то наводно могло да се постигне и без претходног бомбардовања*. То је апсурдна тврдња. Без бомбардовања не би било масовних демонстрација, не би било ни таквих избора. СЈИ су ту одрадила своје само утолико уколико иза леђа опозиције стоје моћне снаге САД и НАТО, уколико су опозиционари одиграли улогу “пете колоне” снага Запада. И, ако нешто слично буде изведено захваљујући СЈИ у Белорусији, снага СЈИ ће бити само оруђе потенцијалног присуства озбиљнијих снага него што је снага речи.

БОМБА ЗАПАДНИЗАЦИЈЕ

То да је у Русији експлодирала бомба западнизације рекао сам пре много година, на самом почетку експлозије. При том реч “бомба” нисам употребио у преносном већ у буквалном смислу – као социолошки појам. Као што “хладни

Бомба западнизације...

рат", који је прешао у "млаки", представља рат у буквалном смислу, али рат новог социјалног типа, тако се и о бомби у конкретном случају ради као о оружју рата, али као о бомби новог типа.

Ситуација с бомбом западнизације слична је оној с атомском бомбом коју су Американци бацили на Јапан крајем Другог светског рата. Овај пут је скоро пола века вођен "хладни рат" у коме су главно оружје била средства идеологије и пропаганде, а њихов технички апарат – средства СЈИ. Она су се ослањала на друге снаге, укључујући оружане без којих би "хладни рат" био просто незамислив. "Хладни рат" је прешао у "млаки" у коме су се средствима "хладног" прикључила следећа: *стварање "пете колоне" и масовних покрета и опозиција, организација диверзантских операција великих размера, подмићивање, жаришта војних акција у уобичајеном смислу и друго.* У Совјетском Савезу и у Русији, издвојеној после његовог распада, је, захваљујући СЈИ, нанета колосална штета менталитетној сфери, тојест *идеолошком, психолошком и моралном стању* совјетског (руског) становништва. Још на самом почетку *горбачовске владавине* констатовао сам почетак идеолошке и морално-психолошке кризе у нашој земљи. Тим самим су припремани услови за бомбу западнизације. Али још их није било довољно за експлозију. Штавише, експлозија се могла спречити.

Западни стратеги "хладног" и потом "млаког" рата су почели да помишљају на експлозију бомбе западнизације у Совјетском Савезу тек пошто им је пошла за руком прва диверзантска операција у "млаком" рату – *довођење на "совјетски престо" свог човека – Горбачова.* Западна СЈИ су одиграла улогу изузетно важне компоненте бомбе западнизације у Совјетском Савезу и Русији само захваљујући томе што је Запад у *горбачовско-јељцинско доба* рукама самих совјетских (руских) људи остварио антикомунистички социјални преврат. Као резултат тог преврата, срушена је совјетска (комунистичка) социјална организација у Русији и на њено место су руски реформатори, *манипулисани од снага Запада, насилно наметнули постсовјетску* (посткомунистичку). Само на основу тога је дошло до експлозије бомбе западнизације. *Експлозив за њу су чинили руски реформатори и сва маса становништва коју су они увукли у социјално лудило, па и масовну издају.*

Последице започете епидемије западнизације су општепознате. Немам потребе да говорим о њима. Приметићу само да *највећа штета није нанета систему власти ни привредној сфери, него трећој основној сфери земље – менталитетској (идеолошка, психолошка, морална).* Настало је стање непостојања било каквих идејно-психолошко-моралних ограничења. И СЈИ постсовјетске Русије су се добрано потрудила да становништво Русије доведу у такво стање. И сада га на све могуће начине одржавају јер сасвим одговара интересима Запада... У том рату није било главно толико информисање људи о нечему

колико *обрада психе маса у потребном духу, то јест технологија дезинформација, обмане, квариња, саблазни, подмићивања, разарања система вредности, увлачења у деструктивне покрете итд.*

Такође је погрешно мислити да су у Совјетском Савезу наводно потценили улогу менталитетних средстава (укључујући информациону) и да га је наводно Запад у том погледу превазишао и зато победио. Фактички је Совјетски Савез у првој етапи "хладног рата" врло успешно примењивао та средства, претекавши Запад. Комунизам је тада напредовао. Претња комунизма као будућности читавог човечанства чинила се реалном већини становништва планете. *До преокрета је дошло тек у другој половини "хладног рата".* Његов исход у корист Запада одредила је општа превага снага у корист Запада, *сазревање кризе совјетског друштва – прве у историји специфично комунистичке кризе, као и низ субјективних чинилаца Совјетског Савеза, укључујући чинилац идеолошко-пропагандне агресије од стране Запада.*

Да ли је реванш могућ? Ни о каквом реваншу нема ни говора све док се у земљи *не појави идеологија и психологија реванша и док они не завладају претежном већином социјално активног становништва земље.* А за то у Русији не постоје никакви услови. Нити се у догледној будућности предвиђају. За израду такве идеологије потребно је немилосрдно објективно, научно схватање совјетског периода наше историје, узрока слома руског комунизма, реалног социјалног уређења западних земаља (западнизма), еволуционе прекретнице у социјалној еволуцији човечанства у другој половини XX века, суштине западнизације и глобализације, постсовјетске социјалне организације Русије и њених перспектива и осталих најважнијих социјалних феномена савремености и тенденција њихове еволуције у будућности. Ничег сличног на званично признатом нивоу нема нити се предвиђа. Штавише, осећа се паничан страх од истине. Човечанство све више заглибљује у баруштину новог интелектуалног мрачњаштва. У Русији доминира идеологија и психологија капитулације пред западнизацијом и окренутост идеализованој предреволюционарној прошлости.

Доктрина информационе безбедности Руске Федерације представља карактеристичан пример у том погледу. У њој не постоји конкретна оцена фактичког стања менталитетне сфере Русије и карактеристика конкретних узрока таквог стања. Нема карактеристике нове социјалне организације Русије, апсолутно неопходне за решавање управо споменутих задатака. Ни речи о томе одакле конкретно долази информациона опасност за Русију, ко је њен непријатељ у том погледу, у чему се конкретно састоји опасност, које су методе информационе агресије на Русију итд. Садржај доктрине се ограничава општим причама о потреби унутрашњег правног нормирања Русије у погледу СЈИ и њиховог функционисања. *Чак и ако допустимо да ће рад СЈИ бити регулисан на најбољи начин, у оквиру такве доктрине се никако не решава проблем фактичке "информационе" (идеолош-*

(Крај на стр. 16/2)

ХОЋЕ ЛИ СЕ СРБИЈА ПРЕКОМБИНОВАТИ У ГАСНИМ ИГРАМА?

Земље Централне и Југоисточне Европе изгледају спремније за договор о гасу од влада балканских земаља

Регионално надметање држава Средње и Југоисточне Европе за добијања и транзита руског гаса улази у нову фазу. Посета премијера Словачке Роберта Фица Москви показала је да његова земља, као и Бугарска, Румунија и Мађарска, намерава да реализује крупни међународни пројекат осмишљен за повезивање инфраструктуре руско-турског пројекта Турски ток. То ће у новим условима омогућити оживљавање маршруте која пролази кроз Бугарску (Јужни ток 2), али истовремено и избацити из игре земље бивше Југославије на челу са Србијом, које ће вероватно моћи рачунати само на локалне огранке главне нафтне цеви. Такав исход је потпуно логичан – имајући у виду перманентну нестабилност у Македонији, противречне позиције власти у Скопљу, као и Београда, који демонстрира тежњу да *седи на две столице*.

„Уколико ми не будемо транзитери гаса, онда ће наш буџет претрпети велику штету”, објаснио је иницијативу Братиславе Фицо после разговора са руским колегом Дмитријем Медведевим. [1] Према његовим речима, влада Словачке у потпуности је свесна да ће одустајање Русије од тога да транзит гаса после 2019. године иде преко Украјине довести до смањења прихода Словачке, кроз коју се руски гас који стиже из Украјине пумпа даље у Европу. Управо због тога словачке власти стављају до знања да намеравају да предузму активне напоре како би „очували кључну улогу земље у руском транзиту гаса у ЕУ”.

ЗНАЧАЈ ФИЦОВОГ НАСТУПА

Одлучујућу улогу у провођењу енергетске политике Словачке и њених суседа у региону може одиграти пројекат Eastring, који је дизајниран да обједини гасно-транспортне системе Словачке, Бугарске, Мађарске и Румуније и да их прикључи инфраструктури Турског тока. „Овакве пројекте можемо да реализујемо само постизањем споразума између четири земље, а такође и уз учешће Русије. Одговорност нас тера да тражимо такве алтернативне путеве за решавање овога питања”, истакао је Фицо и додао да ће „актуелност пројекта расти са степеном реализовања Турског тока”. Медведев је обећао да ће Москва размотрити иницијативу Словачке и реализацију тих могућности пошто руски гас новим гасоводом „стигне до границе Грчке”. „Одржани преговори су још једном потврдили нашу жељу да активно развијамо нашу билатералну сарадњу независно од ових

или оних конјуктурних околности”, подвукао је шеф руске владе. [2]

Усаглашеност Русије и Турске о прелиминарној маршрути Турског тока предвиђа изградњу гасовода капацитета од 63 милијарде кубних метара гаса годишње. Претпоставља се да ће он проћи од компресорске станице Рускаја, у области Анапе, по дну Црног мора до насеља Кијикеј, у европском делу Турске, и даље преко места Љулебургас до месташца Ипсала на турско-грчкој граници. Пројектовано чвориште у тој области прорачунато је на пријем и дистрибуцију даље у Европу отприлике 50 милијарди кубних метара гаса годишње.

Уз све то, руска страна је већ ставила до знања својим партнерима да је спремна да размотри варијанте свог учешћа у изградњи потребне гаснотранспортне инфраструктуре у крајњем случају на територији Грчке. Та питања су протеклих дана разматрали председник Управног одбора Газпрома Алексеј Милер и Панајотис Лафазанис, министар за индустријску реконструкцију, животну средину и енергетику Грчке. После преговора две стране су истакле да је Газпром спреман да размотри варијанте учешћа у изградњи наведене инфраструктуре уз „обострану корист”. [3]

Шта то у пракси може значити за Србију, Македонију и друге републике бивше Југославије, које су још у периоду разраде пројекта Јужни ток рачунале на то да могу бити кључна транзитна маршрута за транспорт руског гаса у Европу, са свим финансијским и политичким привилегијама које из тога проистичу? Пре свега то да земље Централне и Југоисточне Европе – у крајњем случају на овој етапи – изгледају као *предузимљивије, одговорније и спремније за договор од влада балканских земаља*. То се у потпуности односи и на Србију, чија је *власт озбиљно нарушила свој имиџ иницирањем истраге (не без учешћа Запада) о околностима потписивања међувладиног руско-српског споразума о сарадњи у енергетској области из 2008. године*. Тај споразум требало је да буде камен темељац у процесима прикључивања Србије руским гасно-транспортним пројектима. Да ли се могу сматрати конструктивним и многобројне изјаве српских вођа о привржености наредбама Европске комисије? Да ли те изјаве одговарају фундаменталним националним интересима земље у тако важној области као што је енергетика? „Србија чини опасне уступке Западу”, указује у вези са тим аустријско издање часописа *Wirtschafts Blatt* и иронично примећује да се „она сада допада Сједињеним Америчким

Хоће ли се...

Државама". [4] Са своје стране да додамо – Србија ће се посебно допадати америчким енергетским компанијама које су спремне да снабдевају Србе гасом из уљних шкриљаца по повећаним монополским ценама.

РЕЗЕРВЕ У СРБИЈИ И ПРЕМА ЊОЈ

Разуме се, Русија не одустаје од сарадње са Србијом по питањима енергетике. Доказ томе је и радни сусрет Алексеја Милера са шефом српске владе Александром Вучићем, који је одржан у Београду 28. маја. На том сусрету учесници су размотрили перспективе испорука у Србију руског гаса из гасовода као и заједничку реализацију пројеката у гасној сфери. У вези с тим треба подсетити да дугорочни споразум између Москве и Београда, потписан 2013. године, предвиђа испоруке руског гаса Србији у обиму до 1,5 милијарди кубних метара гаса годишње током 10 година. И руска страна је током 2014. године – без обзира на неповољну спољнополитичку и финансијску ситуацију – у потпуности испунила све обавезе у договореним параметрима. **Успешно функционише и подземно складиште гаса Банатски Двор**, које је створено у оквирима поменутог међувладиног споразума из 2008. године. То складиште представља један од највећих објеката за чување гаса у Југоисточној Европи. **Активни капацитети чувања гаса у њему износе 450 милиона кубних метара**, а максимална количина висококвалитетног гаса прорачуната је на износ од пет милиона кубних метара. [5]

Међутим, данашњи **брзо промењиви услови енергетске конкуренције захтевају од свих учесника већу активност и – што је најважније – одлучност у одбрани сопствених интереса**. И по том питању у тој истој Србији постоје немале резерве. Како показује искуство Словачке и њених регионалних суседа, чак ни чланство у ЕУ и НАТО пакту их не спречава да разрађују пројекте узајамно корисне сарадње са Русијом. Наравно, уз услов објективног и самосталног схватања национално-државних интереса.

Упутнице:

[1]<http://top.rbc.ru/economics/02/06/2015/556dafa29a79470fb4135f84>;

[2] <http://government.ru/news/18331/>;

[3]

<http://www.gazprom.ru/press/news/2015/may/article228277/>;

[4]

<http://inosmi.ru/world/20150530/228305655.html>;

[5]

<http://www.gazprom.ru/press/news/2015/may/article228114/>

Фонд стратешке културе
4.6.2015.

ПЕТАР ИСКЕНДЕРОВ
(Подвукла – Искра)

Бомба западнизације... (са стр. 14)

ке, менталитетне) безбедности, пошто нису ни дотакнути узорци који су Русију довели у стање **менталитетног расула, ни чињеница да главна опасност долази са Запада и од прозападних снага у Русији**.

Идеологија и психологија реванша представља само један од неопходних услова реванша за изгубљену битку са Западом. Остали услови су следећи. **Социјална организација вишег нивоа од западне**. Русија је ту предност изгубила, а највише за шта је **садашња социјална организација способна је да унеколико успори или привремено заустави еволуциону деградацију Русије**. Слабење и чак распад глобалног западног наддрштва, што је искључено. То наддрштво је нова творевина. Мислим да ће **XXI век бити век његових победа у борби за светску хегемонију**. Што се Русије тиче, штоно кажу, **седи `ди си`... Највероватније ће бити приморавана на интеграцију у то глобално наддрштво, и то ни изблиза у водећим улогама**. Колико је Русија способна да пружи отпор тој тенденцији и одбрани свој суверенитет, зависи од многих околности. Али у свакој варијанти то неће бити реванш. Тај појам је уопште изгубио сваки смисао. Еволуција човечанства је променила правац. Треба мислити о некаквом новом, необичном току за руску историју.

Стандард, 10.6.2015.
(Подвукла – Искра)

АЛЕКСАНДАР ЗИНОВЈЕВ
Превела САВА РОСИЋ

* Из књиге Александра Зиновјева (1922–2006) *Слом руског комунизма*, Београд 2003. године.

** На руском се СЈИ зову: средства масовних информација.

Коментар Искре

Овај напис Стандард је изгледа први пут објавио још у октобру 2000. године, вероватно у време појаве Зиновјеве књиге на руском. Значи пре Путинове ере, а под утиском разбијања Совјетског Савеза и злих последица владавине Горбачов-Јељцин по Русију. Отуда можда Зиновјево тако пессимистичко и безнадно виђење будућности Русије.

Ово међутим ништа не одузима од Зиновјеве прецизне анализе огромне духовне и вредносне пустоши коју Русији и незападним народима доноси „Бомба западнизације”. Иако Путин настоји да брани Русију од екстремних последица капиталистичке демократије, спутавањем НВОс и опозиције које финансира Запад; обуздавањем олигарха који следе свој интрес и кад је у сукобу са добром Русије, итд. – Зиновјев узгред објашњава зашто неће успешне одбране (он је зове ‘реванш’), ако се „западнизација” у целини не одбаци. Тако и Путинова Русија једва одолева агресивном опкољавању од стране НАТО и економским санкцијама Запада, јер је и сама демократско-капиталистичка земља са неолибералном економијом и слободним тржиштем. Друго, Зиновјев јасно препознаје и упозорава на стварну војно-економску преоћу Запада. Не предвиђа могућност његовог урушавања, а још мање лаког ‘отписивања’ – често искушење данашњих површних аналитичара и коментатора.

САД СТРАТЕГИЈА ПОКОРАВАЊА ЕВРОПЕ

Овог месеца навршило се 15 година од једног пророчанског писма значајног за разумевање политике САД према Србији, али и према Русији, Европи и свету уопште... Реч је о писму познатог немачког политичара, посланика Бундестага (ЦДУ), државног подсекретара за одбрану, потпредседника Парламентарне скупштине ОЕБС Вилија Вимера упућеног немачком канцелару Герхарду Шредеру 2. маја 2000. године. Вољом аутора, писмо је постало јавни документ 2005. године... Ево његовог интегралног текста:

Берлин, 2. маја 2000.

Веома цењени господине Канцелару,

Крајем протекле недеље био сам у прилици да у словачком главном граду Братислави присуствујем конференцији коју су заједнички организовали Министарство иностраних послова САД и Спољнополитички институт Републиканске странке. Главне теме скупа биле су Балкан и проширење НАТО.

Конференцији су присуствовали високи политички представници, на шта указује присуство великог броја председника влада, као и министара иностраних послова и министара одбране из тог региона. Међу бројним важним тачкама, о којима се расправљало, неке од тема заслужују да буду нарочито истакнуте:

1. Организатори Конференције су захтевали да се у кругу савезничких држава што је могуће брже изврши међународно признање независне државе Косово.

2. Организатори су саопштили да се СР Југославија налази изван сваког правног поретка, а пре свега, изван Завршног документа из Хелсинкија.

3. Европски правни поредак представља сметњу за спровођење планова НАТО. У том смислу, за примену и у Европи, знатно је погоднији амерички правни поредак.

4. Рат против СР Југославије вођен је да би се исправила погрешна одлука генерала Ајзенхауера из доба Другог светског рата. Због тога се из стратешких разлога тамо морају стационарирати амерички војници, те да се тако надокнади оно што је пропуштено 1945. године.

5. Европски савезници су учествовали у рату против Југославије да би де факто превазишли препреку и дилему насталу после усвајања „Концепта нове стратегије” Алијансе, у априлу 1999. године, односно настојањем Европљана да се претходно добије мандат УН или ОЕБС.

6. Не умањујући важност накнадне легали-

стичке интерпретације Европљана, да је, наиме, код ширења задатака НАТО преко граница законски договореног подручја у рату против Југославије, била реч само о изузетку, ипак је јасно да је у питању преседан, на који се у свако доба свако може позвати, и тако ће многи убудуће и да поступају.

7. Ваљало би да се приликом садашњег ширења НАТО поново успостави територијална ситуација од Балтичког мора до Анадолије, каква је постојала у време Римског царства, кад је оно било на врхунцу моћи и заузимало највеће територијално пространство.

8. Због тога Пољска мора да буде окружена са севера и са југа демократским државама као суседима, а Румунија и Бугарска да обезбеде копнену везу са Турском. Србија (вероватно због обезбеђивања несметаног војног присуства САД) трајно мора да буде искључена из европског развоја.

9. Северно од Пољске треба да се оствари потпуна контрола над прилазима Санкт Петербурга Балтичком мору.

10. У сваком процесу праву народа на самоопредељење треба дати предност над свим другим одредбама или правилима међународног права.

11. Тврдња да је НАТО приликом напада на СР Југославију прекршио сва међународна правила, а нарочито све одговарајуће одредбе међународног права – није оспоравана.

После ове конференције, на којој се расправљало веома слободно и отворено, не може да се избегне важност и далекосежност њених оцена, нарочито када се има на уму висок и компетентан састав учесника и организатора.

Америчка страна, изгледа, свесна је и спремна да у глобалном оквиру, због остваривања својих циљева, поткопа и укине међународни правни поредак, који је настао као резултат Другог светског рата у прошлом веку. Сила има да стоји изнад права. Тамо где међународно право стоји на путу, треба га уклонити.

Када је сличну судбину доживело Друштво народа, Други светски рат није више био далеко. **Начин размишљања који води рачуна само о сопственим интересима може да се назове само тоталитарним.**

С пријатељским поздравом,

Вили Вимер

Из садржине писма јасно се види повезаност тема о којима се расправљало и агресије НАТО. **Једнако се види амерички став да је агресија НАТО извршена као саставни део гло**

САД стратегија...

балне стратегије САД ради:

1. Трајног распоређивања америчких војника на Балкану (Бондстил, четири нове базе у Бугарској, четири нове базе у Румунији) као фазе остваривања политике ширења према руским границама;

2. Обавезивања европских савезника (укључујући тадашње кандидате за чланство у НАТО) да следе експанзионистичку политику САД;

3. Легализовање, у кругу савезника, агресије против Србије (СРЈ) као преседана за војне интервенције без сагласности Савета безбедности УН;

4. Разбијања свих мишљења или илузија о вредности међународног права, па и читавог међународног правног поретка успостављеног на резултатима Другог светског рата;

5. Изоловања Русије од ЕУ и ЕУ од Русије успостављањем одговарајуће „просторне ситуације” од Балтика до Анадолије.

За Србију су посебно важна три става: Први, да су амерички представници пре равно 15 година захтевали од својих савезника хитно признавање Косова (и Метохије) као независне државе. Други, да се СР Југославија налази „изван сваког правног поретка” (треба је укинути; прим. аут.). Трећи, да је циљ агресије био исправљање грешке Ајзенхауера из Другог светског рата, а не нека заштита Албанаца од „масовног кршења” људских права. И четврти, став САД – да Србију треба трајно држати изван европског развоја.

Где смо данас, 15 година после? Пођимо од тачке до тачке Вимеровог писма Герхарду Шредеру.

Ад 1)

Врхушка тзв. ОВК прогласила је 2008. године независност, односно једнострано отцепљење од Србије. САД и њеним савезницима није требало времена да одмах признају „независно Косово”, без обзира што је српска покрајина и тада и данас под окупацијом. Користећи себи својствене методе, САД су „убедиле” и велики број несавезничих земаља (изван НАТО и ЕУ) да такође признају једнострано отцепљење дела државне територије Србије. Српске проамеричке власти су потом под маском борбе за заштиту српских националних и државних интереса учиниле много кардиналних неопростивих грешака. Прва и суштинска грешка је прихватање трговине – Косово и Метохија за путовање ка Европској унији. Из те основне уследиле су конкретне грешке и понижавајуће концесије: решавање питања статуса као суштинског српске власти су изместиле са колосека УН и предале на колосек ЕУ, одричући се тако постојане подршке Русије и Кине као сталних

чланица СБ УН „у корист” уцена САД, ВБ и Немачке у Бриселу; успоставиле граничне прелазе на којима ускоро треба и монтажне објекте да замене трајним бетонским; закључиле серију бриселских тзв. споразума који су против Устава Србије и против Резолуције СБ УН 1244; потписале одрицање од важења уставног система Србије и прихватиле устав и законе илегалне творевине коју наводно не признају; укинуле све постојеће српске институције на северу Косова и Метохије, од судова и полиције до тужилаштва, цивилне заштите и других јавних служби. Све то и много другога, у интересу наводне заштите „нашег народа”.

Крајње је време да Србија преиспита досадашњу политику отворене трговине интереса на Косову и Метохији за отварање преговарачких поглавља и да размотри стратешке алтернативе. Досадашња политика непрекидног узмицања и једностраних концесија носи опасност да Србија испоручи све што се од ње тражи (и што ће се тек тражити), а да не добије ништа. Влада би релативно лако могла да дође до таквог закључка уколико би бар покушала да направи биланс досадашњих такозваних преговора о Косову и Метохији од Ђинђића, Коштунице, Тадића и Јеремића до Вучића, Николића и Дачића.

Ад 2)

Знало се одраније да САД нису признавале СРЈ. У Београду су, уместо амбасаде, имале „представништво САД”, на чијем челу није био амбасадор нити отправник послова, већ „шеф представништва САД”. Практично, од 27. априла 1992. године било је јасно да САД не желе Србију ни у смањеној Југославији нити у заједници са било којом другом бившом југословенском републиком, поготово не са Црном Гором, која има излаз на Медитеран и чије се становништво највећим делом осећа српским, братским са Србима у Србији.

Сада је јасно да су представници САД на Конференцији у Братислави, о којој Вили Вимер извештава канцелара Герхарда Шредера, само изrekli раније донету пресуду – да се после разбијања СФРЈ и СРЈ као заједница Србије и Црне Горе мора такође разбити. Ту пресуду ће уверљиво и дисциплиновано извршити Хавијер Солана, бивши генерални секретар НАТО, потоњи комесар ЕУ за спољну политику и безбедност, 14. марта 2002. године, потписавши тада заједно са Војиславом Коштуницом и Милом Ђукановићем „Полазне основе за преуређење односа Србије и Црне Горе”. Ово „преуређење односа” ће у више фаза, омогућити каснији „демократски референдум” са испланираним резултатом и коначно – излазак Црне Горе из „Државне заједнице” са Србијом. САД и њихови врли европски савезници могли су да одахну јер је Хавијер Солана отклонио кључни део опасности од „великосрпског хегемонизма”. Ко би рекао да су Јосип Броз Тито, у визири Запада, комунистички вођа и Бил Клинтон, у тој истој визири, предводник демократизације на планети, имали идентичне погледе на „великосрпску опасност”?

Ад 3)

Какве је то планове НАТО имао 2000. године за чије спровођење је европски правни поредак, по оцени америчких представника, представљао сметњу? Одговор је утолико важнији, али и тежи кад се тврди (понегде чак и верује) да је НАТО не само војна већ и политичка организација „демократских“ стандарда и вредности, априори изван свих „теорија завера“ или подривања таквих тековина као што су, на пример, УН, међународно право, суверенитет и територијални интегритет држава. Ту и тамо чује се поређење да су САД најмоћнија сила света, али да мудрост, ипак, столује у Европи, колевки цивилизације. **Став представника САД на Конференцији у Братислави да је амерички правни поредак погоднији и за примену у Европи доводи у питање поменуто компарацју, свдећи је на пуку малициозност уображених Европљана. Али оставимо да то процене сами Европљани јер је очигледно да су многе америчке изуме и методе управо Европљани прихватили као своје, да су, на пример, на својој територији прихватили „мини Гвантанама“, да су одмакли у међусобном прислушкивању телефона и интернета, да амерички војници у Европи уживају дипломатски статус, да у европским медијима доминирају НАТО и америчке вредности, да америчке корпорације у Европи одговарају по америчким законима...**

Ад 4)

СРЈ и њени представници одувек су истицали да проблем Косова и Метохије није у „масовном кршењу људских права“ припадника албанске националне мањине, **већ у територијалним аспирацијама, сецесионизму и тероризму чији је основни циљ отцепљење Косова и Метохије од Србије и стварање тзв. Велике Албаније.**

Циљ САД и њихових врлих европских савезника био је и остао територијално смањивање и опште слабљење Србије као државе и српског народа као политичког фактора на Балкану. Јасно је да је такав циљ одговарао сепаратистичко-терористичком вођству косовско-метохијских Албанаца. Још је јасније да се САД и НАТО нису могли отворено и јавно ангажовати у прилог албанског сецесионизма и тероризма. Зато су, да би придобили своју јавност, покренули огромну пропагандну машинерију са тезом да је њихов циљ заштита људских права и спречавање „хуманитарне катастрофе“.

Из писма извештаја Вимера Шредеру види се да је амерички циљ био да се ратом против СР Југославије „исправи једна погрешна одлука генерала Ајзенхауера из Другог светског рата“, односно **да се на територији Косова и Метохије, односно Србије, накнадно распоредиле америчке оружане снаге.**

У чему је генерал Ајзенхауер својевремено погрешио? Вероватно се његова одлука 1944. о искрцавању савезничких снага у Нормандији сматра погрешном зато што је Нормандија преви-

ше удаљена од ондашњег Стаљиновог СССР. **Садашњи стратеги САД и НАТО вероватно оцењују да је било далеко боље да је Ајзенхауер донео одлуку о искрцавању савезника на Балкану јер би ту, далеко ближе СССР, заувек остали.** Уз то, Балкан је стратешки веома атрактивна интерконтинентална раскрсница.

Код Урошевца је никао **Бондстил, једна од највећих америчких војних база у свету.** Била је то само прва карика у ланцу нових америчких војних база, од којих је свака нова бивала све ближе и ближе руским границама. Прогнозе да ће после агресије на Југославију 1999. године доћи до прераспоређивања америчких и НАТО база и потенцијала из Централне Европе ка њеном југоистоку само су се делимично оствариле: дошло је до милитаризације југоистока континента, али није дошло до демилитаризације ни централне ни западне Европе. Колико је познато, тамо нису затворене ни америчке ни НАТО војне базе.

Што се тиче североистока, или тзв. Нове Европе, то подручје је доживело најинтензивнију милитаризацију. Поред класичних, отворене су и посебне америчке војне базе, тзв. анти-ракетни штитови, успостављено је пет регионалних команди снага за брзе интервенције, испланиране су и делом распоређене снаге за брзе интервенције до 20.000 војника. Посебну пажњу изазива успостављање **ваздушне војне контроле НАТО авијације читавог простора од Балтичког мора до Босфора.**

Није посве јасно да ли је интензивна милитаризација Европе, посебно њеног истока и југоистока, изазвана грађанским ратом у Украјини или је **грађански рат у Украјини покриће за милитаризацију и одвајање Европе од Русије** као њеног природног стратешког партнера?

Ад 5)

Потврђено је да између САД и европских савезника постоје разлике у погледу претпоставки за употребу НАТО, које Американци третирају као „дилему“ европских савезника. САД сматрају да је та „дилема“ решена ратом против СР Југославије.

Да ли „решење дилеме“ у суштини значи сламање или дисциплиновање европских савезника да беспоговорно учествују у свим будућим интервенцијама по одлуци САД, разуме се, без одлуке СБ УН – није једноставно закључити. Међутим, каснији **развој и понашање европских савезника у конфликтним и кризним ситуацијама ипак говори да је агресија НАТО против СРЈ 1999. године била тачка преокрета. Утицај Европе је ограничен, маргинализован, а интервенционизам по вољи САД је глобализован.**

Европа је прихватила не само да начелно следи политику и интересе САД већ да их следи и кад САД крше основне принципе међународних односа и међународног права. Европа је касно и половишно схватила да је 1999. године учествовала у агресији против

САД стратегија...

себе саме. Зато је данас, 16 година после тога, Европа пред тако тешком ситуацијом око грађанског рата у Украјини. Иако зна ко је одговоран за Мајдан, преврат и сукобе, **принуђена је да јавно осуђује Русију и да санкцијама сама себи наноси огромну штету. Применом санкција које су у америчком стратешком интересу, Европа поново учествује у једном засад економско–политичком рату против себе саме.**

Ад 6)

Карактеришући покушаје Европе да се напад на СР Југославију не претвори у праксу просторно и временски неограниченог интервенционизма, Американци их у Братислави багателишу као заробљенике „накнадне легалистичке интерпретације”. Ако су Европљани ипак легли на руду и прихватили понижење, онда је њихова тобожња љутња на Викторију Нуланд, која им је деценију и по после тога, поводом Украјине, скресала – нека се носе, у најмању руку – лицемерна.

Оцена југословенског државног врха да су САД агресијом 1999. године имале за циљ ширење на Исток и успостављање преседана за нове интервенције без одлуке СБ УН дочекивана је на нож од осокољених српских атлантиста, сорошеваца, досоваца и отпораша, који су се невероватно брзо уживели у улогу „изнад свих других”. Како се осећају, ако ишта осећају, након што је њихов газда рекао – „јасно је да се ради о преседану који ће се користити” увек када затреба, дакле да за носиоце „демократизације” не важе никаква правила, ограничења или стандарди. **Демократија је кроз праксу НАТО прерасла у покриће освајачке, неокOLONијалистичке политике.**

Ад 7)

САД теже да преко НАТО успоставе такву „просторну ситуацију између Балтичког мора и Анадолије” каква је постојала на врхунцу Римског царства. Какав бенигни израз за ненадмашну идеју о новој овог пута „демократизованој” и „хуманозованој” гвозденој завеси. Погледајте само илустрацију колико је дуг и колико широк појас на том правцу. Погледајте које су земље унутар појаса, које су источно, а које западно. Ко је у изолацији – територијално невелика и у извесном смислу дезоријентисана Европа, њена деградирана цивилизација и разорен морал, или Русија, са огромним пространством и још огромним ресурсима? А шта тек рећи о менталној структури месија, богомданих просветитеља са друге стране Атлантика, који себе доживљавају као императоре најнапредније империје у историји?

Ад 8)

Где се деде српска елита, пословично препуна себе, која би разумела шта значи став америчких представника изречен на самиту савезника у централној Европи – да Србија трајно треба да буде искључена из европског развоја? Ко је Србију сатерао у мишју рупу из које не сме да

провири?

Ако су то, на пример, Американци, што би било најлогичније, јер су најмоћнији на планети, знају да искористе уцењене, начете, користољубиве, имају новац, агенције, обавештајце, поставља се питање – откуда толика плима рајинског менталитета?

Зар и прошлонедељни сукоби са албанским терористима у Македонији (Куманову), учестале поруке о „природном јединству свих Албанаца”, све теже подношљиви притисци на Републику Српску, подстицање опасних подела у српском националном бићу, ревизија историје и други злослутни процеси нису озбиљна опомена и позив да власт размисли о алтернативној стратегији Србије? То би значило: **окрећање себи, сопственим људским, економским, природним и геополитичким ресурсима; заустављање пљачкашке приватизације одустајањем од даље распродаје преосталих ресурса (Телекома, ЕПС, пољопривредног земљишта); добросуседство са свима, укључујући ЕУ; уравнотежени односи и неутрална политика са свим факторима; очување односа са Западом, уз бржи развој сарадње са Русијом, Кином и целим БРИКС.**

Политика без алтернатива је све друго осим озбиљна политика.

Ад 9)

Каква случајност! Априла 2000. Американци захтевају од Европљана (или, боље речено – саопштавају им) да је потребно успоставити „потпуну контролу над прилазом из Санкт Петербурга у Балтичко море”. Петнаест година касније – преврат па грађански рат у Украјини, гомилање трупа НАТО у Балтичком приобаљу, потпуна контрола копненог, морског ваздушног простора, тзв. антиракетни штитови, ротирајуће команде снага за брзе интервенције.

НАТО пропаганда се преусмерава са тезе о опасности од „осовине зла” (Техеран–Пјонгјанг) на тезу о „руској опасности”. А шта рећи тек о конзистентности САД/ЕУ/НАТО политике: агресија НАТО 1999, уз најгрубље кршење Повеље УН и основних принципа међународног права, као и једнострано отцепљење Косова и Метохије кршењем међународног права, резолуције СБ УН 1244 и Устава Србије, уз подршку САД и целог Запада 2008, били су прихватљиви и исправни. Међутим, референдум на Криму и враћање полуострва матици Русији, којој је вековима припадало, по оцени тих истих фактора, представља кршење међународног права и није прихватљиво. Принципијелно, нема шта!

Ад 10)

Предност има право на самоопредељење, изнели су представници САД пре 15 година на конференцији у Братислави. Подразумева се – ако то одговара интересима САД. У супротном, то право не важи. Поготову, по америчким
(Крај на стр. 22)

ОКУПАЦИЈА ДАНАШЊЕ СРБИЈЕ

Када се говори о Србији данас, често се, у незадовољству њеним међународним положајем, користи реч окупација. И заиста, много је примера вазалног или колонијалног положаја данашње Србије.

Рецимо, амбасадор ЕУ у Београду, Мајкл Девенпорт, заједно са министрима, седи на седницама Владе и учествује у њеном раду. Или, амбасадор САД у Београду одређује („препоручује“) кога би Србија требало да именује за следећег амбасадора у Вашингтону. Или, српски премијер моли ММФ да грађанима Србије не одреди превелико поскупљење струје. Или, у току је ратификација Споразума о слободном проласку НАТО трупa и коришћењу војне инфраструктуре Србије (ИПАП), по коме ће НАТО моћи да пролази Србијом како хоће, а његови војници имаће имунитет за сваку врсту кривичних или прекршајних дела...

Оваквих примера би се могло ређати у недоглед. Коментаришући **дрскост британске амбасаде у Београду, која је имала идеју да, преко једне невладине организације, овде доведе Хашима Тачија**, Душан Пророковић каже да се тиме јасно показује „да смо у статусу 'меке окупације'“. А Владимир Димитријевић је још раније написао, коментаришући десуверенизацију данашње Србије, да је „последњи час да узвикнемо: 'Окупација!'“

И заиста, ако НАТО војници – који су већ запосели неких 15 посто Србије – почну да дефилију и остатком земље, ми ћемо се поприлично приближити формалној окупацији. Јер окупација и јесте стање у коме војска једне државе (или групе држава) запоседне територију друге државе. То је по правилу праћено различитим симболичким понижавањем, преступима, па и злочинима над окупираним становништвом.

Недавно је објављена књига Миријам Гебхарт (Miriam Gebhardt) „По доласку војника“ („Als die Soldaten kamen“). У њој ова историчарка тврди да су савезнички војници у окупираној Немачкој силовали неких 860.000 жена и девојака, али и дечака и мушкараца. Само амерички војници силовали су, по Гебхартовој, 190.000 жена. И други извори, укључујући ординарну Википедију, потврђују некажњена силовања америчких војника по окупираној Немачкој. Пошто је Американцима било забрањено да се „интимизирају“ са становништвом окупираних територија (non-fraternization policies), поједини војни командати су толерисали силовања са циничним оправдањем: „сношај без разговора не представља интимизацију“ (Copulation without conversation does not constitute fraternisation). Амерички војници су након силовања често Немецима остављали поклоне у виду хране, што је овај чин требало да претвори у проституцију. Само у мају и јуну 1946. пронађено је пет мртвих Немеца у касарнама америчких војника.

Но окупација не подразумева само ову врсту несреће за окупирано становништво.

Окупатор често планира и економско упропаштавање запоседнутих територија. Моргантауов план за Немачку, који су септембра 1944. донели Рузвелт и Черчил, предвиђао је деиндустријализацију Немачке и њено свођење на пољопривредну земљу. Од овог плана САД су одустале само због тога што су врло брзо схватиле да би било добро да и немачке ресурсе укључе у надметање са СССР.

За Србију је карактеристично да је у њој, после 5. октобра 2000, извршена, и без фактичке војничке окупације, брза деиндустријализација. У Србији је, након 2000. године, угашена половина индустријских радних места. Моргантауов план није никада примењен на Немачку. Али, због једне врсте неолибералног Моргантауовог плана, Србија је остала без две трећине индустрије из 1989. године.

Како год, стара је мудрост да је страну војску лако пустити у своју земљу, а тешко ју је истерати. Србија јесте по много чему у вазалном или колонијалном положају, а и један њен део је под војном окупацијом. Али, да ли нам заиста треба НАТО војска у Београду, Шапцу или Смедереву?

Све до 1867. турски војници су имали своје касарне у већим српским варошима. У Београду, турски војници су патролирали центром града и, кад год су хтели, могли су топовима са калимекданске тврђаве да бомбардују варош. Наши преци су се намучили док су турским војницима коначно видели леђа. Исто је било и са окупаторским аустријским војницима 1915–1918, или пак са немачким војницима 1941–1944.

Али, изгледа да смо ми, век и по од одласка турских војника, затим столеће после одласка аустријских, и неких седам деценија након одласка немачких трупа, заборавили шта значи страни војник у Србији. Зато ваљда наше поколење тако олако и пристаје да кроз Србију опет пролази страна војска. А сутра ћемо се сложити и да нам стране трупе остану по касарнама.

При томе, реч је о војсци која је пре само шеснаест година напала Србију и побила много недужног света. Заиста је жалосно са каквом лако-мисленошћу наши политичари срљају да вазалну или колонијалну Србију претворе и у војнички окупирану Србију.

Међутим, треба рећи да, када до тога стварно дође, наступају другачија правила игре. Са становишта окупираног народа, окупатори и њихови сарадници легитимна су мета сваке врсте отпора. То би морали да имају на уму и наши политичари, када, због бројних путовања у Брисел као седиште НАТО-а (а ваљда и због пратећих девизних дневница), мало по мало отварају врата за улазак стране војске у Србију. И за њену праву – окупацију.

Геополитика бр. 86
(Подвукла – Искра)

Слободан Антонић

САД стратегија... (са стр. 20)

стандардима, то не важи за Србе било где да се налазе у региону ван Србије. Србе у Републици Српској третирају као реметилачки фактор који наводно отежава европску функционалност БиХ. То што основни проблеми у БиХ потичу из неуређених односа између Муслимана и Хрвата, што Хрвати неће бити задовољни док не добију свој самостални ентитет – сви би желели да ставе под тепих. Не прихвата се да за било шта може бити одговоран неко други осим Срба!

Закључци на крају писма Вили Вимера су више него јасни и не захтевају коментар. Развој у протеклих 15 година само је потврдио њихову основаност и вредност.

Вилија Вимера сам упознао 1996. године на предлог југословенске амбасаде у Бону... Пар пута присуствовао сам Вимеровим разговорима са пок. председником Слободаном Милошевићем. Вимер и Милошевић су један другог поштовали...

Као добри познаници, сретали смо се и после преврата у Београду октобра 2000, када је Вимер посећивао Београд ради разговора са лидерима ДОС – председником Војиславом Коштуницом и пок. премијером Зораном Ђинђићем.

Једном таквом приликом уручио ми је копију свог писма Герхарду Шредеру од 2. маја 2000. **Предајући ми писмо лаконски, ненаметљиво, како иначе разговара, пропратио је тај гест рекавши да ће ме садржина вероватно интересовати.**

Тек када сам дан или два након тога обезбедио превод писма на српски језик – схватио сам о каквом се документу ради. У својој дипломатској каријери нисам имао прилике да прочитам краћи и садржајнији текст. Читава стратегија САД, у то време једине суперсиле на свету, не само према Србији, односно СРЈ, нити према Балкану, већ према целој Евро-Азији, а делом и америчка глобална стратегија.

Време је пролазило, а никако да добијем прилику да питам Вимера за сагласност да објавим његово писмо. Нисам желео да то чиним ни телефоном ни Интернетом јер су то деликатна питања...

Коначно, моје интересовање за објављивањем писма пренео сам усмено преко дипломате заједничког пријатеља. **Вимеров одговор је гласио – да могу да објавим писмо уколико оцењујем да то може користити његовим српским пријатељима...**

Објављено је јануара 2007. у публикацији Актуелна питања спољне политике у издању Београдског форума за свет равноправних. Паралелно је послато и редакцији НИНа као тада најозбиљнијег недељног листа у Југославији.

Сећам се да ми је тадашњи главни и одговорни уредник НИНа Слободан Рељић телефонирао и питао да ли сам сагласан да Вимерово писмо објави у оквиру ширег прилога његовог дописника из Берлина Николе Живковића. Ценећи тадашњи НИН и Рељића као уредника и аутора убојитих коментара, сагласио сам се, без трунке колебања... И заиста НИН је, поред интегралног текста писма, објавио врло садржајан коментар Николе Живковића на неколико штампаних страница...

За многе је то било **право откривење, доказ, corpus delicti да је агресија НАТО 1999. године део НАТО глобалне стратегије ширења на Исток, да НАТО није милосрдан, како претендује да изгледа, већ напротив, грамзив, агресиван, безобзирна освајачка машинерија, коју је брига за било чија људска права колико за лањски снег.** Други су вртили главом јер им се садржина чинила невероватном, претераном. Замислите, тако озбиљна, (назови) одбрамбено-политичка демократска алијанса, па неко говори, чак и пише да та анђеоска организација жели да успостави такву „просторну ситуацију каква је постојала када је Римско царство било на врхунцу моћи“... А највећа реакција је била – ћутање.

Ничим не дати повода да се Вимерово писмо шири. **Схватили су да је то равно ширењу истине о агресивној природи НАТО, истине да стратегија НАТО, посебно стратегија експанзије на Исток, представља опасност по мир и безбедност.** То свакако не сме чинити ни ДОС, још мање медији премрежени НАТО стандардима и НАТО извођачима радова или уредницима. А наука, стручњаци, аналитичари? Преумљени, преусмерени на пројектне задатке USAID, НАТО и ЕУ, „охрабрени“ да говоре и пишу само о ономе што је на линији „катарзе“, „промене свести“, „изградње новог система вредности“ – што је „ин“. Иначе, као у случају писма Вили Вимера, једноставно треба да ћути. О ЕУ, НАТО – ништа осим добро...

А медији као медији, и на демократском Западу уживају пуну слободу да не објављују оно што није добро, поготову, што је (евентуално) лоше, за НАТО, за владе водећих земаља чланица, за војно-индустријски комплекс, за парламентарну демократију и друге стубове либералног капитализма. Али шта су разлози да овај докуменат није шире прихваћен и афирмисан у Србији (и Црној Гори) није бар на први поглед јасно.

Документ се ипак добрим делом односи на Балкан, Косово (и Метохију), на рат (агресију НАТО) 1999. против Југославије. Треба се надати да бар историчари неће пропустити да изврше свој задатак.

19.5.2015.

ЖИВАДИН ЈОВАНОВИЋ

Београдски форум за свет равноправних
(Подвукла и делимично скратила – *Искра*)

Ернст Волф:

„ПЉАЧКАЊЕ СВЕТА – ИСТОРИЈА И ПОЛИТИКА ММФ–а“

За Геополитику говори немачки новинар
Ернст Волф, аутор светског бестселера
„Пљачкање света – историја
и политика ММФ–а“

Велики брат са Волстрита поробљава и пљачка читав свет помоћу међународних институција, који за наивне људе тобоже раде на добробит свих народа. Једна од главних полуга глобалиста је Међународни монетарни фонд (ММФ), основан 22. јула 1944. године на конференцији у Бретон Вудсу (САД), са садашњим седиштем у Вашингтону. У својој до задњих корица узбудљивој књизи, немачки новинар Ернест Волф описује драматичне последице политике ММФ–а за глобално друштво, и, како аутор наводи у предговору књиге, жеља му је да покрене јавну дебату о једној од најмоћнијих финансијских организација, која је, по његовом мишљењу, одговорна за тешке злочине против човечности. „Кредитирање држава од стране ММФ–а, спровођење неолибералних реформи довело је до тога да са једне стране ова пракса промовише глад, сиромаштво, болести и рат, а са друге фаворизује малу групу ултра-богатих, чија се имовина протеже у недоглед – све у име стабилизације финансијског система“, закључује на крају увода књиге Волф.

Саговорник „Геополитике“ рођен је 1950. године у југоисточној Азији, где проводи детињство. Школовао се у Немачкој, а студирао у САД. Радио је као новинар, преводилац и сценариста. Међузависност економије и политике, са којима је пуне четири деценије био у контакту, покренула је Волфом ентузијазам да се лати пера и напише дело о финансијској институцији, која иза себе оставља социјално–друштвени цунами. Волф је објавио на стотине текстова и дао много интервјуа немачким и страним медијима. Стални гледаоци тв–канала „Russia Today“ имали су могућност да гледају његова излагања.

Уважени господине Волф, према подацима ММФ–а, ова институција је створена да успостави и ојача здрав глобални монетарни систем, стабилизује курсеве, кредитирање, као и за праћење монетарне политике и техничке помоћи. Да ли је ММФ било који од постављених задатака испунио, или је постављени циљ унапред био у служби великих интереса?

– После Другог светског рата Америка је постала најјача економска и војна сила. Међутим, они су производили више робе него што су могли да конзумирају. Стога, морали су да стварају нова тржишта, из тог разлога су 1944. сазвали конференцију у Бретон Вудсу, где су успоставили глобални монетарни систем,

створен искључиво за сопствене интересе, који је везао све светске валуте на фиксном курсу за амерички долар, и најзад дозволио Америци да светском тржишту наметне своју робу и капитал. Улога ММФ–а засновала се на увођењу овог система у свет и на његовој стабилизацији. ММФ је тако од почетка имао за циљ обезбеђивање економске, војне и светске финансијске доминације САД.

ММФ тренутно броји 188 земаља чланица чије је право гласа на основу учешћа капитала. Држава са највећим уделом гласова од 16,75% је Америка, која самом том чињеницом води главну реч. Како је уопште ММФ организован?

– ММФ је конструисан исто као и друге финансијске организације. У њему ради око 2600 запослених, Управни одбор и Одбор гувернера. САД поседују право увођења вета, и, према томе, ниједна одлука не може бити донета без њихове сагласности. Најважнији фактор за супериорност Америке јесте глобална доминација америчког долара. Све централне банке света држе велики део својих девизних резерви у доларима. Цео свет је на тај начин зависан од долара, али једина земља која може да га штампа је Америка, па тако она тим путем контролише финансијске токове у целом свету.

ММФ је сестринска организација Светске банке. Како та сарадња изгледа у свакодневном животу?

– Светска банка је првенствено одговорна за финансирање великих инвестиционих пројеката, као што су железница, лука или бране. Главни задатак ММФ–а је улога „зајмодавца у крајњој инстанци“, да интервенише кад год земља уђе у финансијске тешкоће, да јој понуди кредит, а да је везује за суровим условима који ограничавају суверенитет земље и да је подреди интересима међународног финансијског капитала. ММФ у основи делује као залагаоничар који експлоатише патњу својих улагача, да би их учинио послушним, и да се преко њих обогати.

Реч која се често користи у вези са ММФ–ом јесте структурно прилагођавање програма. Шта је имплементација таквог пројекта?

– Пројекат је систематизовао приступ крајем седамдесетих година прошлог века на основу неолиберализма. Најважнији темељи ових програма су либерализација, дерегулација и приватизација. Либерализација укључује, између осталог, укидање увозних

Пљачкање света - ММФ...

ограничења, чији је резултат да домаћа, углавном средња предузећа, морају да се такмиче са великим транснационалним корпорацијама. Тако су, на пример, многе афричке земље, које су раније саме себи обезбеђивале храну, постале зависне од међународних прехрамбених компанија. Дерегулација значи да се уклањају сва ограничења за стране инвестиције, то јест домаћи инвеститори морају да се такмиче са гигантима Волстрита, која их буквално газе. Приватизација се спроводи такода претходно субвенционисана добра, као што су вода или енергија, након што бивају купљена од страних предузећа, постају веома скупа и делимично недоступна за грађане са нижим приходима.

Коју улогу заправо играју Париски и Лондонски „клубови“ у целој организацији ММФ-а?

– „Париски клуб“ је добар пример колико ММФ избегава да буде у центру пажње. У овом „клубу“ деценијама уназад, без присуства јавности, доносе се веома важне економске одлуке које утичу на судбину милиона људи. Стварање „Париског клуба“ датира из 1956. године. У том периоду састали се представници Аргентине, која је имала проблеме у отплати кредита, и представници ММФ-а у француском министарству иностраних послова у Паризу, како би пронашли решење за репрограмирање дуга земље. Од овог састанка развили су се редовни састанци између ММФ-а и земаља дужника. До 2012. склопљени су кредити у износу од 573 милијарде америчких долара, а да притом не постоје спискови учесника са овог састанка, нити протоколи, само се резултати евидентирају. „Лондонски клуб“ постоји од 1976, то је гримијум од сто приватних банака поверилаца, који се углавном паралелно састаје са „Париским клубом“, и на чије одлуке веома често утиче. У суштини оба „клуба“ су истурене полуге ММФ-а.

У Вашој књизи пишете о историјском развоју ММФ-а у четири фазе, где упоредо пратите ратове, преврате и финансијске колапсе земаља. Ток догађаја почиње Латинској Америци, односно у Чилеу. Које је све недаће ММФ донео овом континенту?

– Фашистички удар у Чилеу 1973. био је прекретница у развоју ММФ-а. Након што је диктатор Пиноче преузео власт, наручио је групу економиста, службеника Chicago School of Economics, под Милтоном Фридманом, како би реорганизовао економију своје земље. Ова група људи позната под именом Chicago Boys састојала се од присталица неолиберализма. Циљ неолиберализма је да државе немају утицаја на економску политику, препуштајући је тржишним силама. Пошто тржиштем доминира финансијска индустрија и неколико транснационалних конгломерата, неолиберализам заступа интересе међународног вели-

ког бизниса. Са прихватањем ове врсте финансијске филозофије, започет је у Чилеу крсташки поход ММФ-а, који је настављен у Аргентини, и касније у латиноамеричкој кризи осамдесетих година 20. века довео до осиромашења милиона људи широм Јужне Америке.

ММФ активно ради у 142 државе. Економско уништење држава ова организација не би могла извести без одобрења политичара, односно влада држава. Шта је то што тера руководиоце држава да целокупну макроекономију предају у руке ММФ-а?

– Свет неколико деценија уназад у потпуности контролише финансијска индустрија. Ниједна влада света не може дуго опстати уколико се не преда власти глобалних финансијских институција. У већини случајева политичаре на изборима финансирају одређени донатори. Због велике зависности од великог новца, у политику улазе посебноопортунисти и каријеристи, који су за ММФ идеални партнери, јер су поткупљиви и немају савест.

Ни велика земља попут Совјетског Савеза није била поштеђена економских мера ММФ-а. С којим аргументима и последицама је ММФ деловао у овој тадашњој комунистичкој земљи?

– Распад Совјетског Савеза довео је до тога да је први пут у историји планска економија укинута и замењена поново капиталистичким системом. ММФ је брзо препознао могућност које су понудиле западне банке и корпорације, па су организовали приватизацију привреде заједно са бившим званичницима и члановима партије. Такав вид сарадње довео је до огромне пљачке власништва имовине совјетских грађана и произвео слој олигарха, који су велики део својих средстава ставили у западне банке. Иако је ММФ на почетку своје мисије грађанима Совјетског Савеза обећао бољу будућност, увођење тржишне привреде значило је за запослене катастрофални социјални пад. Чак и данас, животни стандард једне трећине људи на територији бившег Совјетског Савеза испод је нивоа на ком је био за време планске економије.

Почетком 1990-их Југославија је била следећа мета ММФ-а. Једно поглавље Ваше књиге бави се овим питањем, са ставом да је ММФ припремио пут рату који је убрзо уследио. На који начин, и у чије име?

– ММФ је свесно допринео дестабилизацији југословенске државе, јер је прекинуо проток капитала између српског дела земље и осталих република и покрајина, и тако систематски промовисао националистичке тенденције. Позадина стратегије ММФ-а у Југославији био је интерес САД да замени несврстани режим новим режимом који ће бити послушан Западу. Поред тога, ММФ је сарађивао са

(Крај на стр. 26)

ЋОРСОКАК ПАРТИЈАШКОГ ПОЛИТИКАНТСТВА

Упркос учесталим настојањима да се вештачки створи атмосфера сукобљености између антисрпске власти и такође антисрпског партијско-политикантског блока окупљеног око одређених тајкуна, медија и Демократске странке, истичемо да су обе групације у једнакој мери достојне гнушања српских патриота. И једни и други су оличење издаје, криминала и капитализма. Као што су све претходне постпетооктобарске власти доследна претеча актуелних Вучићевих напредњака, тако су и Вучић, Дачић и Николић настављачи претходног државорушилаштва и криминала, без готово икакве практичне или теоријско-идеолошке разлике у односу на своје претходнике.

И за једне и за друге, карактеристично је срамно држање не само по питању ЕУ, НАТО, Хага, Косова и Метохије, шиптарских провокација или партијског запошљавања, већ и по питању запостављених тема попут беле куге. Једини импулс који код актуелне власти постоји јесте наставак паразитске и издајничке политике претходних влада, што се покушава прикрити пропагандом о наводној борби против криминала и корупције. Кажемо „наводној“, јер насупрот медијским обманама, истина је да је текућој селективној и крајње површној хајци нових властодржаца, против углавном „ситних риба“ из криминалног муља претходног режима, очито намењена улога својеврсне анестезије за народ, не би ли му се скренула пажња са болних чињеница беде, немаштине и криминала.

Дакле, опозициони антивучићевски конгломерат, оличен у спрези одређених медија, партија, њима наклоњених тајкуна и страних амбасадора, јесте опозиција режиму али не и систему. И режим и речена опозиција у једнакој су мери део система. Јер систем није исто што и режим, већ механизам који се налази у основи данашњег антисрпског поретка. И позиција и свака дозвољена и „леgitимна“ опозиција део су система. И опције које носе патриотски предзнак биће присутне у системским медијама у оној мери у којој прихватају правила игре система. Зато је за обрачун са системом неопходан истински и духовни преокрет а не калкулација и комбинација.

Нама се хоће нови поредак и органска хијерархија, где су на челу друштва они који се истичу по врлини и способности. Није кључно питање да ли ће улогу главног капиталистичког паразита у Србији играти Мишковић, Карић или неки трећи тајкун, већ је пре свега кључно демонтирање олигархиског система владавине поседника крупног капитала. Али такав подухват свакако не очекујемо од изрода и издајника који служе истом, као ни од разноразних псеудопатриотских калкуланата.

Партије као промотери ЕУ ропства

Наиме, сви они који директно или индиректно заговарају улазак Србије у ЕУ (а то чине и власт и највећи део опозиције) практично пристају и на захтев ЕУ да са са шиптарским узурпаторима на Косову и Метохији граде „добросуседски односи“, чији би циљ требао да буде обавезивање Србије да неће блокирати улазак лажне државе Косово у међународне институције. Ништа мање срамно од оваквих порука евроунијатских курира није ни држање власти у Београду, које одбијају да осуде ултиматуме који се нижу. Таквим држањем, и избегавањем изјашњавања о захтевима или предлозима из Вашингтона, Брисела или Берлина, Вучићеви властодржци се у потпуности надовезују на политику претходних власти које су истрајавале на издајничком путу постепеног и фактичког признавања лажне државе на територији јужне српске покрајине. Оно што је сигурно, то је да је утопистичка фраза о политици „и Косово и ЕУ“ или „и Русија и ЕУ“ на издисају и да се вишегодишње позивање на ову мантру у потпуности показало као политикантско обмањивање народа.

Уместо да су Европску унију разобличили као антихришћанску и антинационалну илузију слободе, са свим њеним „чарима“ попут дужничког ропства, инвазије афричких и азијских имиграната, хомосексуалних парада или генетски модификоване хране, овдашњи лицемерни и лажљиви заговорници ЕУ ропства упорно су испирали мозак народу, приказујући ову злокобну творевину као некакав рај на земљи, у коме се тобож крију решења за све проблеме данашњице. Дакле, уместо да су отворено презрели злокобно кукавичје јаје ЕУ-интеграција, овдашњи антисрпски политиканти су чинили мноштво уступака својим евроатлантским менторима, а све под изговором напредовања у интеграционим процесима. Један од таквих уступака јесте и систематско понижавање и уништавање Војске Србије, која је већ годинама попрште великих трагедија, а које су очигледна последица неодговорности и бахатости прозападних власти.

Ипак, владајући вредносни суноврат и саможивост, који већ предуго помрачују нашу српску земљу, бивају повремено узбуркани светлим и узвишеним примерима жртве за ближњег. Примерима који утолико више сијају, узимајући у обзир тамну позадину данашњег кукавног Српства пригашеног. А борба о којој они сведоче и данас траје и представља завет свих истинских синова нације. Њени зраци који парају тмурне облаке данашњице, непоколебљиво буде веру у бољу сутрашњицу, односно веру у будућу ослобођену и препорођену Србију.

Србија

И. Средојевић

Пљачкање света - ММФ... (са стр. 24)

Европском унијом, која је желела да прикључи бивше делове Југославије. Догађаји у Југославији, као и догађаји у Украјини, показују да финансијска институција попут ММФ-а може управљати економским и финансијским мерама тако да систематски целу земљу увуче у рат.

Србија је најбољи пример да је, уколико једну државу желите економски да поробите, потребно само позвати ММФ. Од 2000. године наопако ММФ је протагониста катастрофалне фискалне политике земље, а његов утицај је у толикој мери драстичан да он српској влади прописује колико ће струја поскупети, колико ће радника у државним установама бити отпуштено, колико ће плате и пензије бити умањене, итд. Дакле, свима се јасно ставља на знање да је ММФ инструмент доминације у служби међународног финансијског капитала. Да ли ММФ према Србији има другачији третман од осталих земаља?

– Повећањем цене струје и смањењем плата и пензија ММФ још више оптерећује народ у Србији, који и овако нема нимало угодан живот. **Мере штедње ММФ-а у Србији се не разликује у односу на било којој другој земљи на свету. Никада те мере не погађају супербогаташе, али увек радничку класу и најугроженији слој друштва. ММФ помаже светску финансијску елиту да се обогати на рачун остатка човечанства. Он активно промовише најгори могући развој на планети – експлозију социјалне неједнакости. Разлика између богатих и сиромашних никада у историји човечанства није била тако велика као што је данас.**

Каква је улога ММФ-а у светској финансијској кризи 2007–2008. године? Више од 500 милијарди евра су земље чланице ЕУ и ММФ позајмили Грчкој, Ирској, Португалу и Кипру, да би одржали њихову ликвидност. Шта је стварна позадина ове помоћи?

– ММФ није био узрок кризе, али када је почела криза, он је заједно са Европском централном банком и Европском комисијом формирао тзв. „Тројку“, која је интервенисала пуном снагом. **Узрок кризе су бескрупулозне спекулације у финансијској индустрији. ММФ је увек негирао ову чињеницу, тврдећи да су земље у кризи живе изнад својих могућности, и да ће због тога морати да примене мере штедње. Улога ММФ-а састоји се у томе да праве кривце, банкарне, узме у заштиту, да њихову неприincipијелну политику у форми штедње пребаци на терет радних људи. ММФ је на тај начин знатно допринео највећој перерасподели имовине која се икада догодила на европском тлу.**

Са таквом опсежном рацијом држава,

требало би да постоји кривци. Како се они зову?

– **Кривци су бескрупулозни банкарни, који су необуздано, и без обзира на друштвене последице, спекулисали на финансијском тржишту. Затим су ту банке послушних политичара, које последице неуспеле спекулације преносе на радно активно становништво. Најзад, у овом кругу су и водећи чланови организација, као што је ММФ, који у режији политичара организују пљачку радног становништва до ситних детаља. У основи, све три групе треба да снесу одговорност за своја тешка кршења људских права и да буду изведене пред лице правде.**

Америка је једна од најзадуженијих држава. Да ли ће на крају ММФ и њу оборити на колена?

– **ММФ је продужена рука Волстрита и Беле куће, зато он никада неће довести Америку пред свршен чин, него ће све учинити да задржи моћ владе у Вашингтону. Пошто долар све више слаби и Кина као економска сила све више јача, ММФ тренутно покушава да се припреми за пут после доминације долара. Тако кинески јуан треба укључити у заједничку корпу валута, то јест у једну целину, што у основи служи међународној обрачунској јединици (енг. Special Drawing Rights), коју је утврдио и дефинисао ММФ. Али сви ти напори ће пропасти, јер постојећи финансијски систем не може бити спасен.**

Постоји ли излаз из тренутне светске економске кризе? Русија и Кина предводе земље из блока БРИКС, које планирају оснивање сопствене развојне банке и увођење резервне валуте, да не би економски зависиле од западних држава. Како је Ваше мишљење о циљевима овог савеза и докле ће он у својим намерама стићи?

– **Постојећи глобални финансијски систем је пред колапсом, државе и банке се даве у дуговима. Након кризе 2007–2008. спасене су банке, а 2015. би морале бити спасене многе државе како би се систем одржао у животу, али се лавина дуга не може зауставити. Покушај земаља БРИКС да успоставе свој ММФ неће успети, јер су ове земље у сувише блиским финансијским везама са остатком света. Колапс САД и еврозоне ће неминовно за последицу имати колапс кинеске и руске привреде. Оно што видимо у овом тренутку јесу тактички политичке игре. Оне неће спречити да се у догледном времену догоди највећи финансијски колапс откако је света, а шта ће се после збити – то нико не може да предвиди.**

Геополитика бр. 85 Разговор водио и превео:
(Подвукла – Искра) **Милан Старчевић**

ВЛАДИМИР ПУТИН:

ЗАШТО АМЕРИКА ПЛАШИ СВЕТ РУСИЈОМ

Претпоставимо да САД желе да задрже своје вођство у атлантској заједници. Да то обезбеде, потребна им је спољна претња

Уочи посете Италији, руски председник Владимир Путин је за италијански дневни лист Коријере де ла sera дао интервју у коме се дотакао бројних тема. Наравно, највише је говорио о односима Русије и Италије и ЕУ у целини, као и произведеном сукобу са НАТО, који се на штету руско-европских односа храни украјинском кризом...

Господине председниче, постоји ли нека ствар које вам је жао више него било чега другог у животу и оно што сматрате грешком коју никад нећете поновити?", питао је уредник Коријере де ла sera Лучано Фонтана.

Руски председник прилагођава своју столицу и чини се да су му очи одједном засјале. Неколико секунди остаје у тишини, а затим својим увек ниским гласом каже: „Бићу апсолутно искрен са вама. Сад се не могу сетити ничег. **Очито је Господ мој живот направио тако да се немам на што пожалити.**“

Русија је са Италијом увек имала интензивне и повлаштене економске и политичке односе. Међутим, украјинска криза и санкције су засенили те односе. Могу ли посета Русији премијера Ренција и ваш скори долазак у Милано некако преокренути тај тренд и под којим условима?

— То што су се односи са земљама ЕУ погоршали није крива Руска Федерација. **Избор су нам наметнули наши партнери. Нисмо били ми ти који су увели одређена ограничења у трговини и привреди. То је прво учињено против нас и били смо присиљени да предузмемо противмере.** Међутим, односи између Русије и Италије су заправо увек били повлаштени. Како у политици, тако и економији. У последњих неколико година наша међусобна трговинска размена порасла је 11 пута, досегавши износ од готово 49 милијарди долара. Четиристо италијанских компанија послује у Русији. Радимо заједно у енергетском сектору. Италија је трећи највећи купац наших енергетских производа. Али исто тако сарађујемо на подручју високе технологије, истраживању свемира и ваздухопловству. Готово милион руских туриста посетило је Италију прошле године, и они су потрошили око милијарду евра. На политичком нивоу је између нас увек постојао однос поверења. Кад је премијер био Силвио Берлускони, идеја Италије је била стварање заједничког савета НАТО–Русија, саветодавног тела

које је без сумње било важан фактор у осигурању обезбеђењу стабилности Европе. У том смислу Италија је дала и даје изузетан допринос развоју дијалога између Русије и Европе, као и са НАТО у целини. То је довело до посебног односа између наше две земље. **Посета италијанског премијера Русији била је важан сигнал спремности Италије за даљњи развој тих односа. Ми смо спремни и вољни да кренемо напред у оној мери колико то буду хтели наши италијански партнери. Надам се да ће мој пут у Милано помоћи остварењу тих циљева.**

Ви сте упознали многе италијанске премијере – Продија, Берлусконија, Д'Алему, Амата, Монтија, Лету и сада Ренција. С којим од њих је било највише међусобног разумевања? И како пријатељства утичу на међународне односе?

— Без обзира на наш положај, ми смо пре свега људи и поверење међу људима је врло важан фактор у раду и изградњи односа на државном нивоу. Али, као што ми је рекао један од људи које сте поменули, „вероватно сам једина особа која је имала пријатељске односе и са Берлусконијем и са Продијем“. За мене то и није било тешко. Објаснићу вам зашто. **Сви моји италијански партнери су били вођени интересима Италије и италијанског народа, и сматрали су да је због тих интереса било потребно одржавати добре односе са Русијом. Ми смо то разумели и осетили. То је најважнија ствар. Увек сам осећао искрену жељу за изградњом међународних односа, без обзира на домаћу политичку ситуацију.**

Десетог јуна долазите у Милано поводом Дана Русије, који обележава Експо 2015. Тема је „Исхранити планету – Енергија за живот“. Који је руски допринос том питању и шта значи Експо у односима између држава?

— Тема коју сте поменули је је, без икакве сумње, један од кључних проблема са којима се суочава човечанство данас, и организатори су добро учинили што су је одабрали. Тиме ће скренути пажњу на изналажење начина како тај проблем и решити. **Становништво планете расте. Према стручњацима, 2050. године биће нас девет милијарди. Већ сад, према подацима УН, око 850 милиона људи широм света пати од недостатка хране, а међу њима гладује и око 100 милиона деце. Како ће се то решити, зависи од многих других питања која на први поглед немају везе са овим проблемом. Мислим на политичку нестабилност у многим светским регијама, тероризам и тако даље. Све је међусобно повезано. Талас илегалних**

Зашто Америка...

миграната који су данас стиже у Италију и целу Европу проблем је такође повезан с тим. Што се тиче доприноса Русије, ми за разне програме УН у исхрани трошимо више од 200 милиона долара. Многе земље широм света добиле су потребну подршку руских ресурса. Велику пажњу посвећујемо развоју пољопривреде у нашој земљи. Упркос свим тешкоћама руске економије данас, наш пољопривредни сектор убрзано расте, у односу на први квартал прошле године, по стопи од 3,4–3,5 одсто. Русија је трећа на свету по извозу житарица. И на крају, наш потенцијал у том смислу је колосалан. Имамо највише узораних поља на свету и највеће резерве слатке воде на свету.

Кружи мишљење да се Русија осећа „изданом од Европе као од љубавнице“. Шта данас није у реду у тим односима? Шта очекује Европа од својих санкција?

— ... Ми Европу никад нисмо третирали као „љубавницу“. Сад говорим врло озбиљно. Европи смо увек нудили дугорочан однос, али данас имам утисак да Европа са нама покушава да изгради чисто материјалне односе и искључиво у њену корист. На пример, упркос бројним споразумима – говорим о енергији – забрањен нам је приступ европским тржиштима за наше робе у подручју нуклеарне енергије. Или невољност да се призна легитимност наших акција и сарадња у интеграцијским заједницама на постсовјетском простору. Мислим на Царинску унију, која је сад постала Евроазијска економска унија. Кад се интегришу европске земље, то се сматра нормалним, али ако ми на постсовјетском простору радимо исто, то се онда тумачи као жеља Русије за обновом својеврсног царства. Не разумем такав приступ. Пре неког времена говорио сам о потреби стварања јединственог економског простора од Лисабона до Владивостока. У ствари, пре много година је нешто слично говорио чак и француски председник Дие Гол. Тада нико није имао примедбе и сви су рекли како то мора да се покуша. Али што се заправо догађа? Узмите за пример Украјину. Споразум Украјина и ЕУ о придруживању предвиђа да Кијев integriше свој енергетски систем у Европу. То је оно што се очекује у будућности. Ако се то догоди, ми ћемо бити присиљени да потрошимо између осам и 10 милијарди евра за изградњу нових електричне линије како би задовољили домаће потребе Русије. Али зашто то чинити ако верујемо у стварање јединственог економског простора од Лисабона до Владивостока? ЕУ жели да интегрише цео источни постсовјетски простор у заједнички економски простор са Европом. Понављам трећи пут: ако говоримо о простору од Лисабона до Владивостока, зашто онда исећи један дио и створити нове границе између Русије и преосталог западног дела, укључујући Украјину и Молдавију?

Али ваши поступци у Украјини су означили почетак кризе у односима са Западом.

— Који су корени кризе у Украјини? Чини се да разлог није размеран са данашњом трагедијом и великим бројем жртава у југоисточном делу земље. Због чега је настала овако оштра критика? Бивши украјински председник Јанукович рекао је да је потребно размислити о потписивању Споразума о придруживању са ЕУ, можда како би га променио и посаветовао се с Русијом, главним трговинским и економским партнером Украјине. То је био изговор за почетак нереда у Кијеву, које су активно подржавали наши партнери из Европе и Америке. Уследио је државни удар, апсолутно неуставна акција. Нова власт се обвезала да ће потписати споразум, али са одлагањем његове примене до 1. јануара 2016. Запитајмо се чему су служили државни удар, грађански рат и економски слом земље ако ће исход бити исти? Ми се уопште нисмо противили потписивању споразума између Украјине и ЕУ. Али, наравно, желели смо да учествујемо у изради коначне одлуке, јер је Украјина је тада, и још увек је, део зоне слободне трговине Заједнице Независних Држава и постоје међусобне обвезе које произлазе из тог уговора. Како је могуће игнорисати ту чињеницу и то не поштовати? Не могу то да разумем. Питам то многе од мојих колега, укључујући европске и америчке.

И што они кажу?

— Кажу да су ствари измакле контроли. Двадесетпрвог фебруара 2014. потписан је споразум између председника Јануковича и опозиције о будућности земље, укључујући и изборе. Тај споразум се морао провести, тим пре што су за њега гарантовала три европска министра иностраних послова. Да су Американци и Европљани онима који су проводили неуставне радње рекли: ако преузмете власт државним ударом, нећемо вас подржати ни под којим околностима, идите на изборе и победите, ситуација би се развијала у потпуно другачијем смеру. Поготово јер је било сопотно сигурно да ће победити на изборима. Зато верујем да је разлог за ову кризу у потпуности вештачки, а начин на који су пратили овај процес потпуно неприхватљив. Понављам, то није била наша намера, и ми смо једноставно морали да реагујемо на оно што се догађа.

Не мислите ли да је у Украјини дошло време да Русија преузме иницијативу у своје руке и у потрази за решењем учини неке уступке?

— Ми смо то већ урадили. Размислите о документу договореном у Минску, којег зовемо Минск–2. То је једини начин да се реши створени проблем. Ми се с тим никад не бисмо сложили да нисмо сматрали да је Споразум из Минска поштен и праведан. Наравно, ми ћемо с наше стране чинити све што можемо да утичемо

на власт самопроглашених република – оне у Доњецку и Луганску. **Али не зависи све од нас. Данас наши партнери у Европи и САД морају да изврше одговарајућу притисак на власт у Кијеву** и од ње траже да проведу све што је договорено у Минску. Кључна тачка политичког решења је **да у првој фази престану војне акције и да се повуче тешко наоружање**. У принципу, то је учињено. Нажалост, постоје сукоби и жртве, али нема великих војних акција и стране су раздвојене. Сад морамо почети да проводимо мере из Минска. Конкретно, **мора се провести уставна реформа која гарантује аутономију појединим подручјима непризнатих република**. Тад ће се морати донети закон о општинским изборима и закон о амнестији. Све то стоји у споразуму и мора се сарађивати са народним републикама Доњецк и Луганск. Проблем је у томе што власт у Кијеву с њима не жели ни да седне за исти преговарачки сто.

Ми једини немамо утицаја на то, али **наши европски и амерички партнери да**. Нема потребе да нас плаше санкцијама. Мора се покренути и економска и социјална обнова на овим подручјима, где је у току хуманитарна катастрофа, а свако се претвара да се ништа не догађа. **Русија је заинтересована и тражиће пуно и безусловно провођење свих одредби споразума из Минска**. Не постоји други начин. Сећам се да су челници самопроглашених република изјавили да се под одређеним условима, односно да се реализује уговор Минск–2, **спремни да размотре могућност да буду део украјинске државе**. Верујем да би овај став требало да буде прихваћен као предуслов за почетак озбиљних преговора.

Хоћете рећи да делови источне Украјине нису припремили сценарио припађења као на Криму?

— Сценарио Крима нема везе са руским ставом, него са жељом људи који тамо живе. Сви наши поступци, укључујући и употребу силе, за циљ нису имали да отму Крим Украјини, али људима који тамо живе дали су прилику да изразе своје мишљење о томе како желе да организују свој живот. **Ако је то било дозвољено косовским Албанцима, зашто исто бранити Русима, Украјинцима и Татарима на Криму?** Верујем у доброј вери да су посматрачи видели да су **људи готово једногласно гласали у корист уједињења са Русијом**. Решење питања Крима темељи се на вољи народа. **У Доњецку и Луганску су људи гласали за независност и ситуација је другачија**. Али најважнија ствар је да се поштује став људи и њихова воља изражена на изборима. **Ако неко жели да та подручја остану у Украјини, онда тим људима мора доказати да ће им у уједињеној земљи живот бити бољи, угоднији и сигурнији, те да ће њиховој деци бити гарантована будућност**. Али људе је немогуће у то уверити оружјем. То су питања која се могу решити само на миран начин.

Говорећи о миру, земље бившег Варшавског пакта које су сада чланице НАТО, као што су балтичке земље и Пољска, осећају претњу која им долази од Русије. НАТО је због тога одлучио да створи снаге за брзу интервенцију. Има ли Запад разлога за бојазан од „руског медведа“? И зашто Русија користи тонове који имају назнаке сукоба?

— Русија ни са ким не разговара прететним тоном. Као што је рекао Ото вон Бизмарк, „нису важни говори, него потенцијал“. **Шта кажу реални потенцијали? Војна потрошња у САД је већа од војне потрошње свих земаља у свету заједно**. Целокупна потрошња НАТО је 10 пута већа од оне у Руској Федерацији. Русија практично више нема војних база у иностранству. Наша политика нема глобални карактер, офензивни или агресиван. У вашим новинама имате карту света која показује све америчке војне базе. Погледајте је и видећете разлику. Дозволите ми да вам дам неке примере. Понекад се истиче како наши авиони лете изнад Атлантског океана. Али авионске обиласке удаљених стратешких подручја чинили су само СССР и САД у време Хладног рата. Али нова Русија их је у раним 90-тим укинула, док су наши амерички пријатељи наставили да лете кроз до наших граница. Зашто? Тако смо пре неколико година обновили ова прелетања и због тога се сад понашамо агресивно? На обалама Норвешке су у сталној служби америчке подморнице. Време које је потребно ракети да из тих подморница дође до Москве је 17 минута. Сад желите да кажете да се ми понашамо агресивно?

Поменули сте ширење НАТО на исток. Са друге стране, ми се нигде не ширимо, а инфраструктура НАТО је сад на нашим границама. **Шта је доказ наше агресивности? Коначно, САД су једнострано изашле из Споразума о противракетној одбрани (АБМ), који је био камен темељац међународног безбедносног система**. Да ли је и то доказ наше агресивности? Све што радимо једноставно је **одговор на претње против нас**. Ми то чинимо у ограниченом обиму, али морамо да гарантујемо безбедност Русије. Или неко очекује наше једнострано разоружање? Једном сам предложио нашим америчким партнерима да заједно изградимо три одбрамбена противракетна система. Један у Русији, један у Европи и трећи у САД. Међутим, тај предлог је био одбијен. Тад су рекли да је то скупо и да се не зна ефикасност таквог система. Али, наравно, **како би се безбедила стратешка равнотежа, развијаћемо наше стратешке и офанзивне потенцијале, као и системе способне за превладавање противракетне одбране**. Морам рећи да смо у том смеру направили значајан напредак.

Поричете да претите НАТО?

— Само неко ко није при здравој памети или ко сања може да замисли да ће Русија једног дана напасти НАТО. Подржавати ту

Зашто Америка...

идеју нема смисла, и то је потпуно неутемељено. Можда је неком у интересу да распирује те стра- хове. Можемо само да претпоставимо. На при- мер, Американци не желе даље зближавање Русије и Европе. То кажем само као хипотезу. Претпоставимо да **САД желе да задрже своје вођство у атлантској заједници. Како би то обезбедили, потребна им је спољна претња и непријатељ...** Требао је неко ко може изазвати тај страх? Одједном се догодила криза у Украјини, и Русија је била присиљена да реагује. Можда је све учињено намерно, не знам. Али ми то нисмо учинили. Желим вам рећи: не бојте се Русије...

Око Ирана, међутим, сарађујете са САД. Због тога вас је Џон Кери посетио у Сочију. Има ли икаквих показатеља у том смислу или грешимо?

— Не, не грешите, ту сте у праву. Са Америком не сарађујемо само на иранском нук- леарном програму него и у другим важним под- ручјима. Упркос чињеници да су Американци изашли из уговора АБМ, свеједно настављамо дијалог о контроли наоружања. Ми нисмо само партнери него и савезници у питањима нешире- ња оружја за масовно уништење и, без сумње, у борби против тероризма. Постоје и друга под- ручја сарадње. Ево, и тема којој је посвећен Експо је још један пример нашег заједничког рада.

Деветог маја Русија је славила 70-годиш- њицу победе у Великом отаџбинском рату, у коме је земљу и Европу ослободила од нацизма. Ниједна друга земља као Русија у њему није пла- тила толику цену у крви. Али на Црвеном тргу с вама није било западних лидера. Сматрате ли тај недолазак мањком поштовања према руском народу? Шта за руски идентитет данас значи то сећање?

— Рат је једна од трагичних страница наше историје. Славимо те дане свечано и тужно, и мислимо на генерације којима су, победивши нацизам, гарантована слобода и независност. Такође мислим да нико нема право да заборави ту трагедију. Прво, зато што морамо да обезбедимо да се нешто слич- но никад не понови. То нису празне речи и није страх који се не темељи ни на чему. На пример, данас има оних који негирају холокауст. Они покушавају да нацисте и њихове сараднике пре- творе у хероје. **Тероризам је данас умногом сличан нацизму и у суштини нема разлике.** Колеге о којима сте говорили, због тренутне тешке економске ситуације и међународних односа, нису виделе да су ствари много озбиљ- није и повезане не само са прошлошћу него и потребом да се боримо за нашу заједничку будућност. То је била њихова одлука. Али про- слава је првенствено наша. Да ли разумете? У тим данима се сетимо не само оних који су се против фашизма борили у Совјетском Савезу

него и свих наших савезника, судионика покре- та отпора и у самој Немачкој, Француској и Италији. Ми одајемо почаст свим људима који се нису штедели у борби против нацизма. Наравно, ми знамо да је, жртвујући највише живота, Совјетски Савез дао одлучујући допринос тој победи. За нас то није само војна победа него и морална. Готово све наше породице изгубиле су своје најмилије. То је немогуће заборавити.

Ви сте врло популарни у Русији, али вас у иностранству и вашој земљи оптужују да влада- те ауторитарно. Зашто је тако тешко бити опози- ција у Русији?

— Што ту има да буде тешко? Ако опози- ција докаже да може да реши проблеме у неком округу, регији или целој држави, мислим да ће то људи приметити. Број политичких странака смо повећали неколико пута, а претходних година смо либерализирали правила за њихово оснивање и приметан је напредак на регионал- ној и националној политичкој сцени. Једноставно, морате бити добри и знати да радите са бирачким телом, са грађанима...

Господине председниче, Грчка данас има врло тешке односе са Европом. Ако Грчка изађе из еврозоне, хоће ли јој Русија дати поли- тичку подршку и пружити економску помоћ?

— Ми развијамо односе са Грчком, без обзира на то да ли је чланица Европске уније и НАТО савеза, или је у еврозони. Са том зем- љом имамо историјске односе и добру сарад- њу, али је суверени избор грчког народа хоће ли остати у одређеним савезима или заједни- цама. Ми не знамо шта ће се догодити у будућ- ности и нагађати сада би било погрешно и кон- трапродуктивно и за европску економију и за Грчку.

У овој соби вас гледају четири руска цара. Који вас историјски лик највише надахњу- је?

Овдје се Владимир Путин насмејао јер зна да је то трик-питање, јер је често говорио да је његов омиљени цар Александар III, према коме **„Русија има само два савезника: своју војску и своју морнарицу“.**

Али овај пут је упозорио: „Кад ми поста- ве ово питање, покушавам га избећи како не би било различитих тумачења. Дакле, радије кажем да не покушавам имати идоле. Држим да мој рад мора бити у интересу руског народа и мора се темељити на свему што се скупило у прошлости, али имајући у виду и услове живо- та данас. И у нашој и у европској и светској историји постоје многи примери вредног иску- ства. Али сви ти људи су живели и радили у одређеним околностима. Главна ствар је бити искрен према самом себи и према људима који су вам поверили овај посао.“

Corriere della Sera, 9.6.2015 Приредио Н. БАБИЋ
(Подвукла и делимично скратила— Искра)

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

Прилог Искри
Милош Цветинович \$ 10

За покој душе дивног човека,
доброг друга и пријатеља Марка
Сунаре.

Чедо Добриловић \$ 25

За покој душе нашег друга
Петра Ђукановића – Песје
Чедо и Слобо Добриловић

\$ 100

Да Господ подари покој души
нашег упокојеног саборца Марка
Сунаре и утеху његовој супрузи
Ради

Прота Матеја и Љубица-Џица
Матејић \$ 25

За успомену и дуго сећање на
два српска родољуба, Милана
Недића и Димитрија Љотића

Ацко Барбарез £ 100

„ISKRA”
SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdlij@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata za „Iskru” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, a za Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama.

Čekove za „Iskra Periodical” slati na adresu
Poverenika za Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 3/37 Aintree Rd, Glen Iris, Vic.3146 — ENGLESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi da glase na *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris. - NEMAČKA: D. Jakovljević, Falkstrasse 93, 60487 Frankfurt am Main.

Помоћ Русије Грчкој

РУСИЈА је вољна да размотри давање финансијске помоћи Грчкој, рекао је данас портпарол руског председника Дмитриј Песков.

Грчки премијер Алексис Ципрас је у Русији на састанку с председником те земље Владимиром Путином. Песковљева изјава је дата уочи њиховог разговора у Санкт Петербургу.

Ципрасова левичарска влада има великих потешкоћа у преговорима са међународном кредиторском тројком, у настојању да од ње добије преко потребну финансијску помоћ како би избегла банкрот услед немогућности да крајем овог месеца исплати своје повериоце.

Ако не добије помоћ, Грчка ризикује не само банкрот већ и испадање из зоне евра.

Ципрасова посета Русији подстакла је нагађања да Грци можда желе зајам од Русије.

„Ако Грци буду тражили зајам, ми ћемо то да размотримо, али још нису питали”, рекао је Путинов портпарол Дмитриј Песков агенцији Асошијетед прес и додао: „Урадићемо то, јер они су наши партнери и то је нормална пракса међу земљама које су партнерске”.

Амерички Foreign Policy је објавио да Атина може добити помоћ Москве која се „неће свидети америчким и европским лидерима”.

„Владимир Путин је херој за грађане Русије јер се супротставља Западу. А сада може стећи и армију фанова и међу Грцима, што је лоша вест и за САД и за ЕУ” – подвлачи FP.

Исти лист је указао да је високи функционер грчке дипломатије Гиоргос Ципрас признао да грчка влада „разматра све сценарије” јер Атина жели да сви знају да Грчку нико не може уцењивати. (ФАКТИ, 19.6.2015)

+ ПЕТАР ЂУКАНОВИЋ – ПЕСЈА

Петар Ђукановић – Песја преминуо је 16. априла 2015. у Рено, Невада, САД.

Петар је рођен 11. октобра 1925. у Никшићу. Црна Гора. За собом је оставио два сина, који су опет изродили своје породице.

Песја је као гимназијалац ступио у националне одреде Павла Ђуришића. Касније је са својим братом Бранком и групом припадника ЈНП Збора прешао у Српске добровољце које је водио Ратко Парезанин. У Словенији је био у Ђачкој чети, а по преласку у Италију у логорима Форли и Еболи, а од априла 1947. у логима ‘расељених лица’ у Немачкој.

Неколико година радио је у енглеским и канадским рудницама угља. Крајем 1957. пресељено се са својом породицом код тетке од раније настањене у САД, где је и умро.

Опело и сахрану обавио је грчки свештеник из Рена. Другу Песји вечан помен, а његовој породици наше саучешће!

Слобо Добриловић

+ МАРА МИКИЋ

У Мелбурну, Аустралија, умрла је 3. јуна 2015. наша другарица Мара Микић (90), супруга нашег покојног друга Душана-‘Џигибау’ Микића. Обоје су били наши познати глумци и оснивачи наших позоришта у логорима Форли и Еболи.

Обоје су наставили са позоришним радом и у Аустралији. Мара је после Душанове смрти остала ревносан члан наше црквене и добровољачке заједнице.

Нашој драгој Мари слава и хвала. Молимо се васкрслом Христу да јој подари вечни жиот!

М. П.

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампа-ну, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 1998. до данас; такође и све броје за прве четири године Искре 1949, 1950, 1951. и 1952, као и другу сродну литературу – читати их или ‘преузети’ (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

ТОМИНА ПЛАТФОРМА СИМУЛИРА ОПОЗИЦИЈУ ИЗДАЈИ КОСОВА

Политика Србије према Косову и Метохији не постоји. На делу су само рефлекси давно прошлог, инерција коју налажу обавеза и непријатност што је осећамо према српском народу у покрајини. Постоји политика власти. Она зависи од личних и страначких интереса првих људи државе. Њоме не управљају демократски изабрани народни представници, државне установе, од њих ангаживани стручњаци или, никако, грађани на референдуму. Суштином наше политике према Косову и Метохији данас се баве маркетиншки стручњаци. Власти се више не занимају за могући успех њихове политике, већ за утисак који ће она, спровођена или само најављена, оставити на бираче.

Николићева платформа врхунац је тог лицемерја и политиканства. Тајанство је најважнија њена карактеристика. Верује ли неко да Томислав Николић који је изабран као кандидат странке, чији син је први човек страначке организације, треба да комуницира саопштењима и поштом са премијером који му је годинама био заменик? Зашто је у Србији данас главна вест како ће премијер реаговати на платформу о Косову и Метохији коју му је послао председник? Пред медије је изашла председникова саветница за односе са јавношћу, иако се обраћала управо у вези са овим важним документом, она је признала да ни сама није упозната са његовим садржајем!

Обавештенији од госпође Пак-Станковић пренели су медијима неке појединости из садржаја Платформе. Излази да председник предлаже да се односи Београда и српских општина у будућности не мењају, а да однос Заједнице српских општина према Приштини буде сличан ономе који је САП Косово имало према СР Србији словом Устава из 1974. године. Треба ли председника Николића подсетити да је Србија пре две године одлуком управо тадашње владе и са његовом сагласношћу потписала Бриселски споразум. Њиме је, колико је јавност обавештена, Србија суштински прихватила интеграцију севера Косова у тзв. „Репубљик Косова“ у складу са словом устава ове међународно непризнате државе. Сва права која је новонастала из устава друге албанске државе и ослоњна на европске стандарде о регионалној самоуправи. Подсетимо САП Косово не само да је имало своју скупштину, владу, председништво, устав, квоте у ЈНА, савезној дипломатији, савезном парламенту..., већ је поред полиције имала своју територијалну одбрану, државну безбедност, судски систем... Ако председнику, његовим саветницима и спин-докторима који из једне

истрошене и компромитоване политике још увек умеју да исцеде изборне победе није довољно позивање на изнесене чињенице, нека се досете да је амбасадор Сједињених Држава рекао како његова влада не жели да од ЗСО настане „нова Република Српска“. Већ две године трају преговори око имплементације Бриселског споразума који је по мом дубоком уверењу неуставан и представља злочин издаје отаџбине. Споразума који су политичком већином коју имају напредњаци и социјалисти спровели рушећи установе. Као да су таоци, а не највише установе српске нације: послушна Народна скупштина примила је на знање преговоре и споразуме а бедни Уставни суд прогласио је документ којим је коначно и формално срушен суверенитет Србије на Косову и Метохији као политички акт оглашавајући се тако ненадлежним... И сада, када се спрема промена устава, а са њом и избори... Председник ваљда треба да симулира патриотску опозицију и тако попутно збунити и смути незадовољне бираче.

Питам се, да ли је могуће да се нико не сећа да су у јануару 2013. исти људи донели политичку платформу и у Народној скупштини испословали документ који је подржава... Тада су тражили мање за аутономну српску заједницу него што Николић, колико се да разабрати, предлаже данас. Од захтева су одустали два месеца касније.

Ово није прва промена политике коју вратоломно спроводи председник Николић. Сетимо се: био је потпредседник владе која је изгубила Косово и Метохију. Претходно је противно вољи народа израженој на референдуму иста влада дозволила посредовање Сједињених Држава и долазак 2000 наоружаних плаћеника предвођених злогласним официром који је кључно допринео стварању услова за напад на нашу земљу. Касније су тадашњи радикали ипак остали у влади која је изгубила рат... Од 2001. углавном су учествовали празној политици наше државе према Косову. Николић се 2006. дичио: „Многи кажу, ово је радикалски устав...“

Та преварна и празна политика извор је и последица народне апатије и склерозе наше демократије. Дозвољена од неморалне владе могла би да у будућности омогући рушење наше слободе и успоставу стране власти или тираније. Одговорност је на људима који данас воде српску државу.

Српски културни клуб, 17.6.2015. **Чедомир Антић**
(Подвукла – Искра) Напредни клуб